N Nr. 12

SPESIALUTGAVE AV „BERLINER ILLUSTRIRTE ZEITUNG" · 2. SEPTEMBER HEFTE 1940

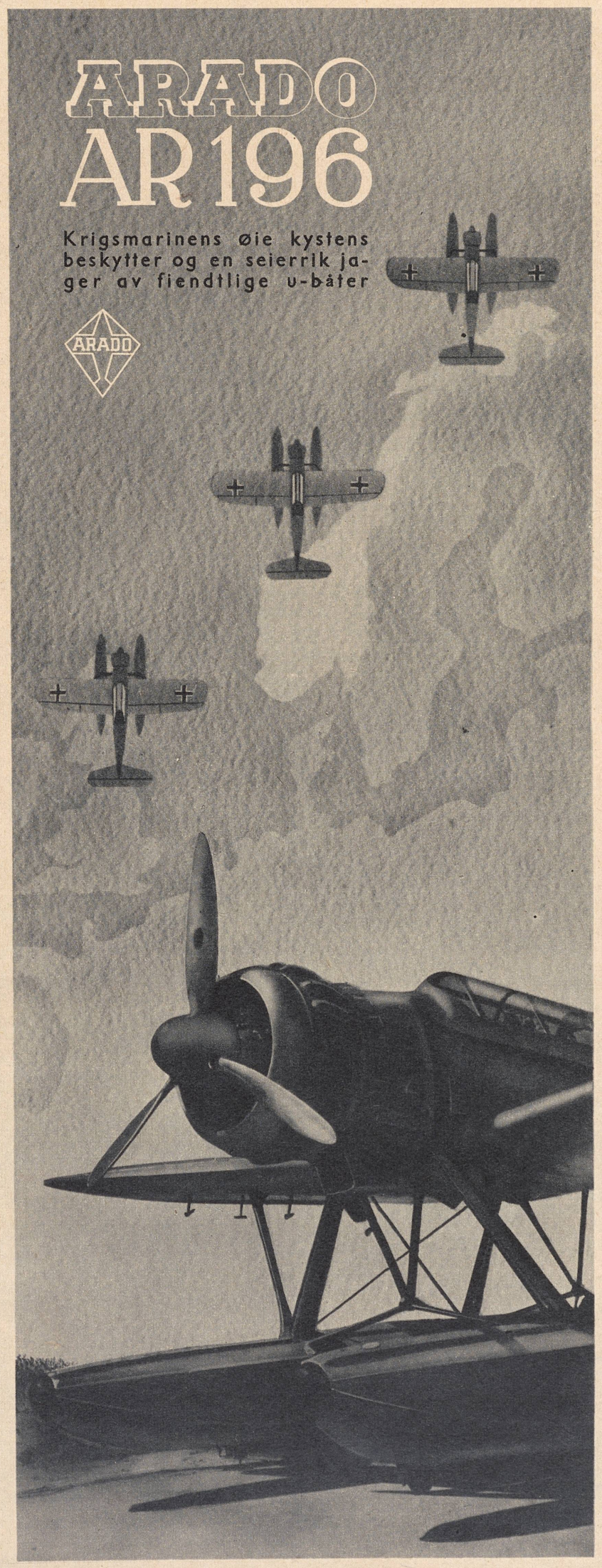
Belgia fr. 2.— / Bulgaria lewa 10.— / Danmark 50 øre / Estland 40 sent / Finnland mk. 4.50 / Grekenland 20 cents
Norge 45 øre / Portugal esc. 2.50 / Romania lei 16.— / Sverige 50 øre / Svejts 45 cent / Slovakia kr. 2.50 / Spania pes. 1.50 / Tyrkia piaster 15.— / Ungarn 36 fillér / Amerika 10 cents

Signal

Universitetsbiblioteket
i Tromsø

Ju 88,
det tyske luftvåpens mest moderne stukas- og horisontalbombefly

ARADO

FLUGZEUGWERKE GMBH · POTSDAM

MELLEM Gibraltar og Suez

Hvad dreier det sig om i Middelhavet?

Middelhavsrummet er Roms imperiale mål på Mussolinis som på Cesars tid. I den dengang kjente verden var Middelhavet kjernen. Romerne hadde til sjøs bare en opgave, å fremme og sikre sin egen handel. Folkeproblemene som det dengang dreide sig om lå på ganske andre felter, trafikk-og våpenteknikken var ganske anderledes, og maktpolitisk var jorden inndelt på en helt annen måte. Da Romerriket og tilslutt Bysanz var veltet over ende av fastlandets erobrerfolk, av germanere, arabere og tyrkere, lå Middelhavsrummet sønderrevet og avmektig halvannet årtusen. Napoleon — en Middelhavslands mann — var den første som atter tenkte på oprettelsen av et stort Middelhavsrike. Englendeine tvang ham imidlertid til krig nord for Alpene, og tredve år senere gjennembrøt Storbritannia de franske tverrforbindelser i det vestlige Middelhavet, trengte Italia til side og skaffet sig mellem Gibraltar og Aden en kjede av støttepunkter, som forvandlet Middelhavsrummet til en britisk innflytelsessone.

„Middelhavsriket tilhører ubestridelig Italia"

uttalte Bismarck allerede i 1866 til Mazzini, og den franske admiral Castex fastslo: „Sjøherredømmet i Middelhavet henger sammen med landherredømmet, man kan bare forestille sig et virkelig herredømme når det samtidig omfatter begge deler". Men Crispis bestrebelser for atter å orientere den italienske politikk mot syd var forgjeves: I lengden vilde Englands maktstilling i Middelhavet være uholdbar, det erkjente allerede tidlig alle klarsynte statsmenn. Men det trengtes en åndelig omveltning av epokegjørende karakter og et europeisk opgjør av vanskeligste slag, før den begynte å vakle.

„Imperium Romanum"

Mussolini, en av de store eksponenter for denne åndelige fornyelse i Europa, har gjentagne ganger uttalt at den italienske politikks mål er gjenoprettelsen av Imperium Romanum. Middelhavet er „mare nostro", vårt hav, det som omgir det, er det italienske livsrum.

Begrepet „livsrum" har først kunnet slå igjennem i den nyeste historie, de autoritære makters historie. Det omfatter alle nasjonale, kulturelle, økonomiske og politiske forutsetninger innen for et lukket rum og krever sammenslutningen av disse naturlige forutsetninger til en levende enhet.

De naturlige forutsetninger

Et tertiært foldefjell omslutter nesten fullstendig Middelhavsrummet. Selv der hvor ørkenen begrenser havet, er der for det meste en stripe kulturdyktig land. Innenfor disse grenser er klimaet bemerkelsesverdig ensartet: regnfattige eller regnløse, varme sommere veksler med milde og regnfulle vintere. Sommertørken gir jordbruket med dets overrislingsanlegg og tørrkulturer dets karakteristiske fellespreg. Utbredelsen av oljetreet, den typiske Middelhavsplante, faller med sin vegetasjonsgrense overraskende sammen med den morfologiske omgivelse. Middelhavsmenneskenes legemstype helder mot en viss standardisering: alle Middelhavsfolk, bortsett fra få innblandinger av fremmed blod, tilhører idag den hvite rase, selv tyrkerne av oprinnelig fremmed stamme er gått op i dem.

Italiens ledende stilling

Mens folketettheten rundt Middelhavet gjennemsnittlig neppe når 50 mennesker pr. kvadratkilometer, lever der av de nesten 50 millioner Middelhavsitalienere bare 43 millioner i moderlandet. Resten utgjøres av italienere i italiensk Afrika og de overmåte tallrike italienske folkegrupper i de øvrige Middelhavsland. Til moderlandet henregnes dessuten de 140.000 italienere på de Egeiske øigrupper — den italienske nøkkelstilling i det østlige Middelhav. Den fremragende geografisk sentrale beliggenhet med syv storhavner på vestsiden, to på østsiden og en albansk havn begunstiger halvøien og gjør Italia til Middelhavets naturlige sentrum. Som det eneste av de rene Middelhavsland har Italia bygget op en hypermoderne storindustri som innfører og bearbeider råstoffer. Fem storbyer på kysten med over 100.000 innvånere har utviklet sig gjennem sjøhandelen og yter kvalitetsarbeid i bygging av krigs- og handelsskib.

COPYRIGHT 1940 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

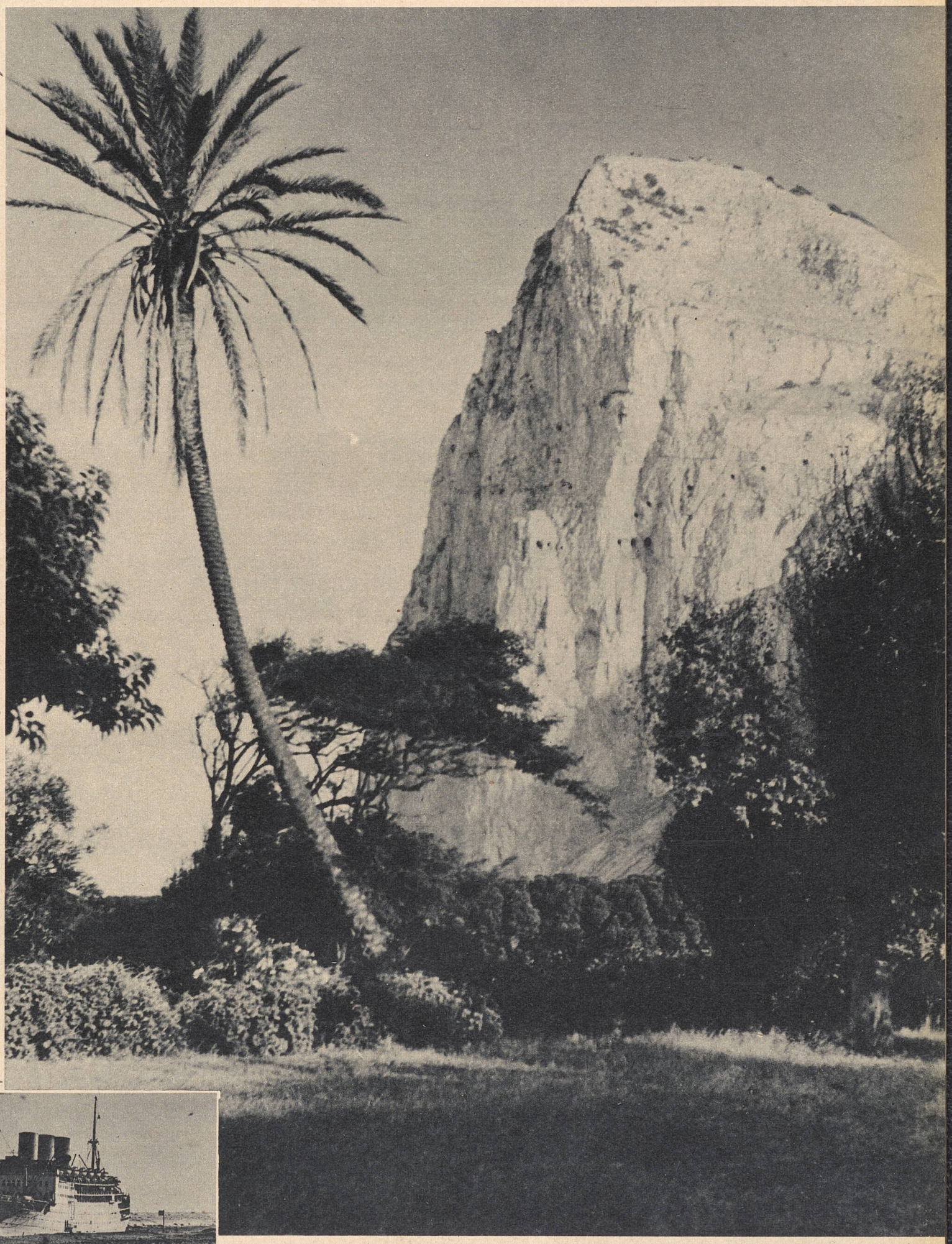
Det fascistiske Italias politiske opsving har overbevist verden om stormakten Italia. Det italienske keiserrikes nyskapte forsvarsmakt er nettop i begrep med å gi beviset for at den er en hver motstander i Middelhavet overlegen.

Middelhavsøkonomien

Det er vel så at Middelhavslandene er meget rike på jordens skatter, på utbyttegivende opdyrkninger, på industrier, og en opfinnsom flittig befolkning produserer en kolossal mengde av ferdige varer av alle slags. Jernmalm, krommalm, boxit og fosfat ligger i store mengder rundt Middelhavet klar til utnyttelse; Spania og Italia er ledende i kvikksølvproduksjonen. Men Palestinas og Syrias jordoljekilder er ennu uutnyttet. Ull og bomull, spiseolje og vin, tobakk og sydfrukter blir frembrakt i uuttømmelige mengder ved Middelhavets strender. Fremstillingen av tekstilvarer, tepper, skinnvarer, aluminium, maskiner og apparater, biler og fly foregår i stigende grad på stedet. Men de viktige drift- og råstoffer for industrien, kull og malm, finmetaller og råolje må skaffes utenfra, og en livsglad, fintfølende menneskehet vil ikke gi avkall på de utallige forbruksgoder som kommer fra Norden og fra oversjøiske land.

Et avgjort økonomisk opsving kan Middelhavsområdet bare få når det helt fritt for politisk trykk, fritt for krigerske forviklinger blir fremmet gjennem en vidtskuende kapitalanbringelse.

Er en sådan fri utvikling av livet ved Middelhavet mulig så lenge England når som helst kan lukke tilførselsveienes porter og påtvinge Middelhavsrummet sitt verdensrikes livslov? Det kan det ikke være tale om så lenge hele nasjoner ved havets rand står under direkte engelsk herredømme, andre blir holdt i økonomisk avhengighet, en stor del av fortjenesten på produksjonen, skibsfarten og kapitalen flyter ned i engelske lommer.

Gibraltar. Firehundre og-tretten meter høit hever kalkklippen „Rockgun" sig ved Gibraltarstredet. Den er spekket med maskingeværer, kanoner og luftvernskyts

Suezkanalen. Som en visjon dukker det mektige skrog av den engelske India-postdamper op av sanden. Bevoktet av egyptiske Coast Guards, en bevebnet egyptisk kameltropp, synes Suezkanalen helt å ligge i det egyptiske maktområde

Italia kjemper for Middelhavets frihet

England gjør krav på kontrollretten og i høi grad endog på det politiske direktiv over hele rummet, fordi det tror bare på denne måte å kunne opretholde sitt herredømme i India. Italia kjemper imidlertid for sitt Imperiums og samtidig alle Middelhavsstaters oprinneligste behov. Italias politiske opsving og denne krigs våpenteknikk har gjort den britiske Malta-posisjon, i sin tid Englands sterkeste, verdiløs og ødelagt posisjonen ved Det røde hav. Det gjelder nu å rive fra England nøkkelen til Gibraltar og ødelegge sperringen Cypern — Haifa — Alexandria hvormed England stenger det østlige Middelhav. Dermed vil Middelhavshandelens og alle Middelhavslands avhengighet, som vi fremstiller på vårt store kart på neste side, få en slutt.

Kull Maskiner Råjern
Halvfabrikata
Kjemiske produkter
Apparater Gjodningsstoffer
Møbler Tekstilvarer
Trevarer Sukker Papir

Fisk
Fiskekonserver

Skåren last
Hvete

Arbeidsmaskiner
Biler
Tekstilvarer
Hvete
Råjern
Halvfabrikata
Jordolje
Kobber
Bly

Sydfrukter

Hvete
Kjøttprodukter
Ull
Kaffe
Kautsjuk
Huder
Jordolje

Kautsjuk
Oljefrukter
Kobber

Hvad i

Fra Island
Fra Norge
Nord-Europa
Fra Kanada
Fra Vest-og →
Fra Nordamerika
Fra Mellemamerika
Fra Sydamerika
Fra Vestafrika

(66,8)
32%
40%
31,7
66%
62%
6,5
11,8
12%
60%
0,9
6,8
93%
0%
2,5
92%
0%

GENUA
MARSEILLES
BARCELONA
VALENCIA
MALAGA
ORAN
ALGIER
TUNIS
TRIPOLIS
TRIEST
VENEZIA
FIUME
ROMA
NEAPEL
PALERMO
DURAZZO

FORKLARING TIL VÅRT KART

Avhengighet i fredstid, kontroll og avsperring i krigstid betyr for Middelhavsstatene tilstedeværelsen av en bevæpnet makt som utenfra holder innlandshavets viktige punkter besatt og til en hver tid kan låse innseilingsportene. Vårt kart viser ulempene og farene for alle Middelhavsland ved Storbritannias hittidige nøkkelstilling

Eksempel: **ITALIA**

I året 1937 utgjorde verdien av Italias samlede utenrikshandel

31,7 i hundre millioner riksmark

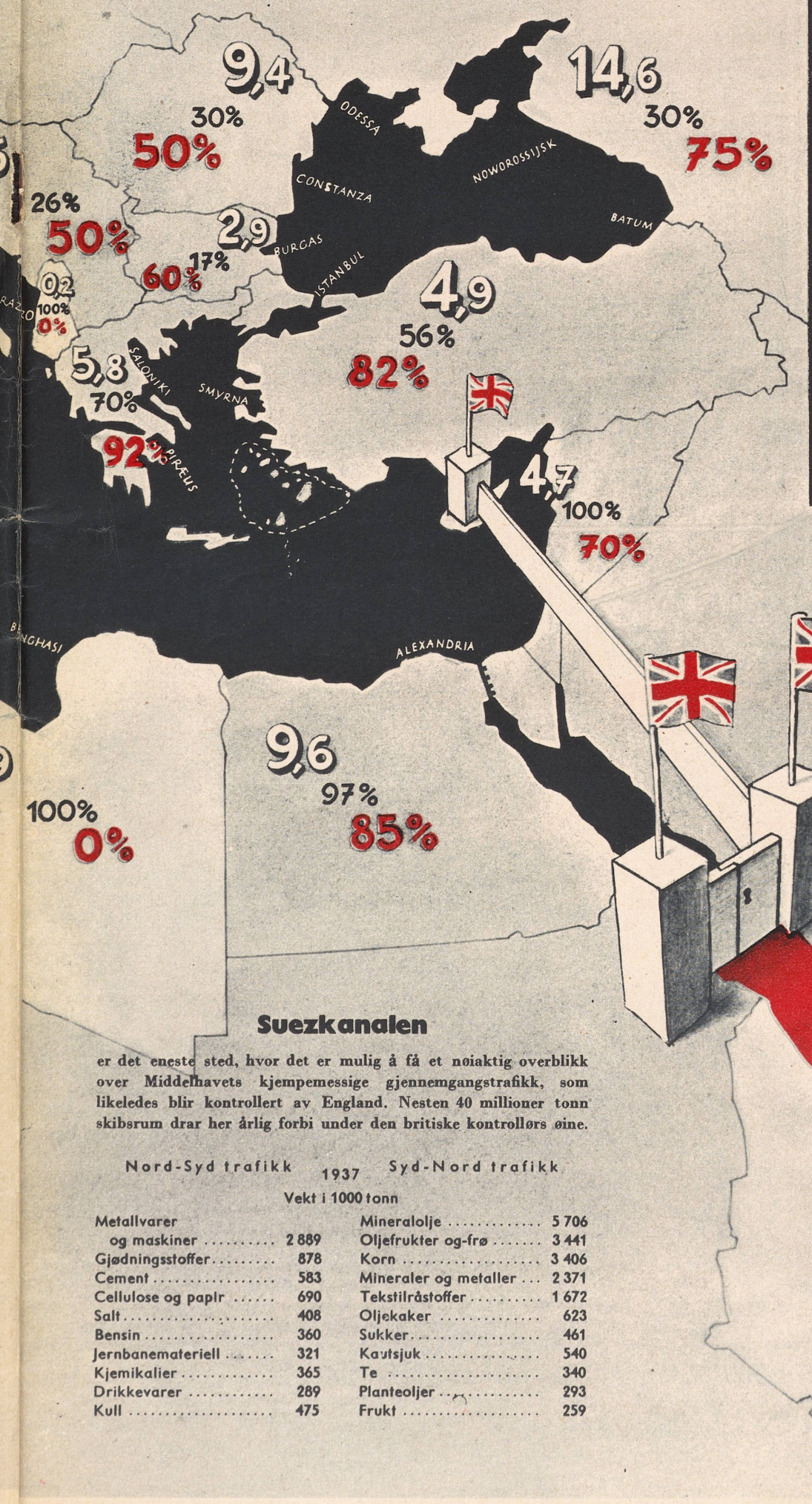
derav gikk 66% sjøveien over Middelhavet

62% av denne mengde kontrollerte England

for 62% av den italienske sjøhandel gikk ut av Middelhavet gjennem Gibraltarstredet eller gjennem Suezkanalen

Et blikk på de tilsvarende tall for de andre Middelhavsland viser en økonomisk avhengighet som ofte er en forklaring på den politiske avhengighet av England

...dreier det sig om MIDDELHAVET?

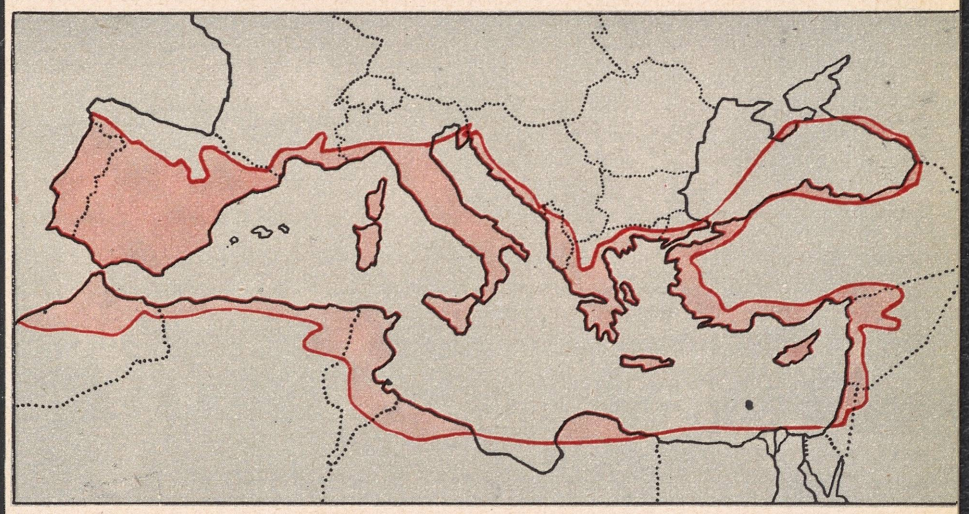
Suezkanalen

er det eneste sted, hvor det er mulig å få et nøiaktig overblikk over Middelhavets kjempemessige gjennemgangstrafikk, som likeledes blir kontrollert av England. Nesten 40 millioner tonn skibsrum drar her årlig forbi under den britiske kontrollørs øine.

Nord-Syd trafikk 1937		Syd-Nord trafikk	
Vekt i 1000 tonn			
Metallvarer og maskiner	2 889	Mineralolje	5 706
Gjødningsstoffer	878	Oljefrukter og-frø	3 441
Cement	583	Korn	3 406
Cellulose og papir	690	Mineraler og metaller	2 371
Salt	408	Tekstilråstoffer	1 672
Bensin	360	Oljekaker	623
Jernbanemateriell	321	Sukker	461
Kjemikalier	365	Kautsjuk	540
Drikkevarer	289	Te	340
Kull	475	Planteoljer	293
		Frukt	259

Kart over Middelhavsområdets jordrikdommer og eksportprodukter

Middelhavsområdets verdensmonopolstilling: olivenolje

Oljetreets vegetasjonsgrense

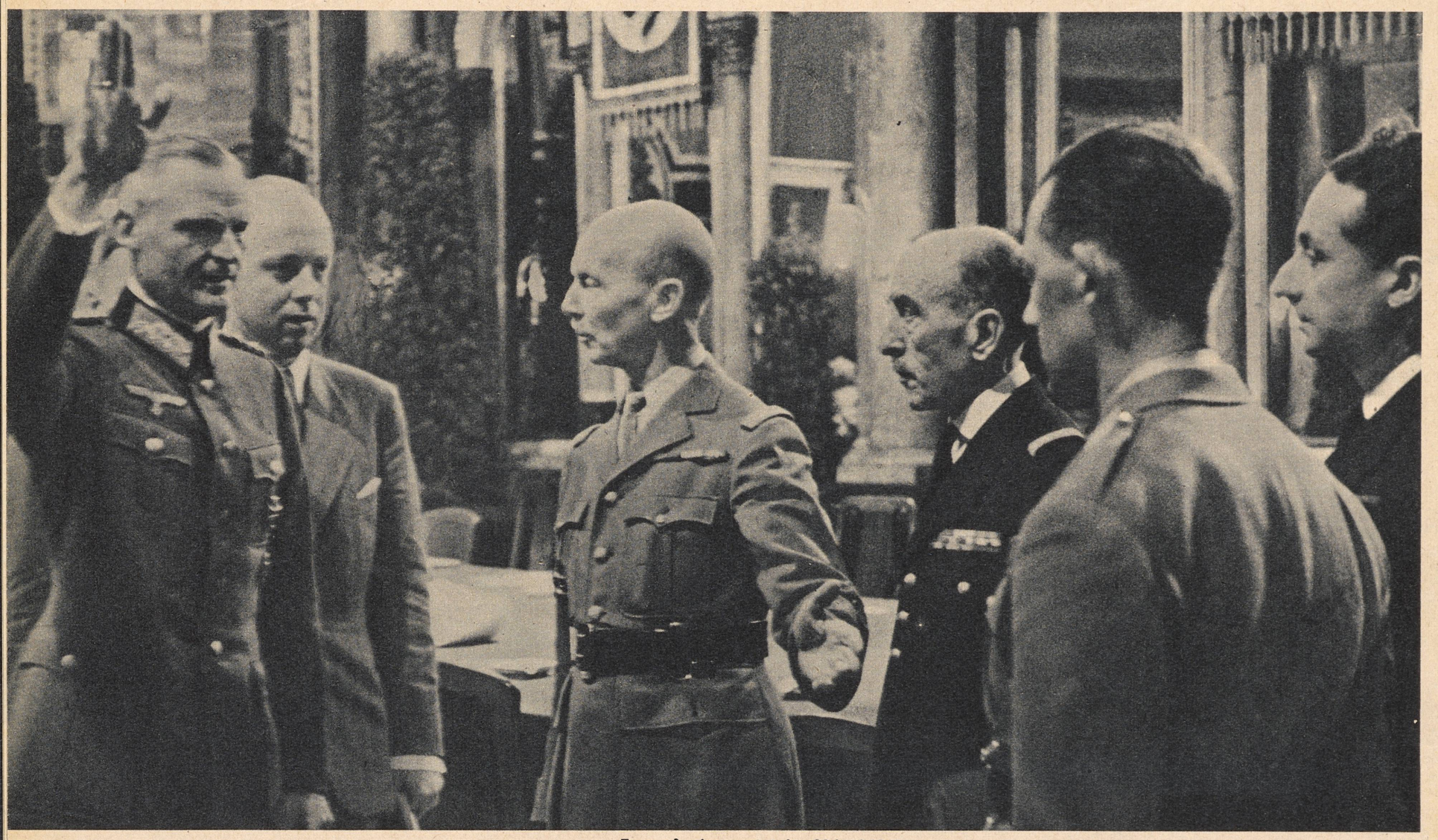
Ull
Te
Krommalm
Soja
Egg
Huder

Hvete
Bomull
Ris
Oljefrukter
Frø
Te
Tekstilråstoffer
Mineraloljer
Huder
Tobakk
Sukker
Mangan
Jern
Kautsjuk

Kjøttprodukter
Ull
Hvete

Oljeråstoffer

Den tyske våpenstillstandskommisjon i Wiesbaden

Foran åpningsmøtet den 30 juni 1940:
Formannen for den tyske våpenstillstandskommisjon, infanterigeneral von Stülpnagel (til venstre) hilser på medlemmene av den franske delegasjon som blir forestillet for ham av lederen for den franske delegasjon, armégeneral Huntziger (i midten)

Ved utgangen av juni trådte den tyske våpenstillstandskommisjon sammen i Wiesbaden.

Hotellene „Nassauer Hof" og „Rose" i Wiesbaden har siden været gjenstand for offenlighetens opmerksomhet. I det førstnevnte hotel finner de avgjørende forhandlinger sted for den fortsatte våpenhvile mellem Tyskland og Frankrike. I „Nassauer Hof" og i „Vier Jahreszeiten" er også kontor-og beboelsesrum for medlemmer av den tyske våpenstillstandskommisjon, mens hotel „Rose" utelukkende står til disposisjon for den franske delegasjons medlemmer. I kontorrummene gjør man unna de omfattende forarbeider til de møter og konferanser som nesten daglig finner sted mellem de tyske og franske kommisjonsmedlemmer. De nysgjerrige som stadig samler sig foran hotellene, særlig „Nassauer Hof", oplever bare bilenes ankomst og bortkjørsel, eller franske kommisjonsmedlemmers, enkelte offiserers eller andre medlemmer av den tyske kommisjons kommen og gåen eller de befullmektigede fra en eller annen riksmyndighet som innfinner sig til konferansene eller underhandlingene. Også den franske regjering sender ofte særlige befullmektigede til disse forhandlinger. I den hensikt, men også for å ordne andre tjenstlige eller personlige anliggender, har den franske delegasjon fått stillet til disposisjon tyske kurerfly, som tre ganger ukentlig flyr fra Wiesbaden til Vichy eller Paris.

Først efter avslutningen av de daglige underhandlinger og arbeider, som ofte varer til langt på natt, fylles hallene og restaurantrummene i hotellene. Da samler medlemmene av den tyske våpenstillstandskommisjon og den franske delegasjon sig i sine hoteller til måltidene eller treffes ved en underholdning.

I deres fritid ser man medlemmer av den tyske våpenstillstandskommisjon så vel som franskmennene daglig i byen. Fjernt fra kurbyen Wiesbaden, hvor livet pulserer som i fredstid, skrider den tyske våpenstillstandskommisjons arbeidresultat rikt fremover. Det er det første varsel om en ny sann fred, ikke bare mellem Tyskland og Frankrike, men for hele Europa.

Underkommisjonene for hæren og rustningsvirksomheten sitter sammen
Nesten daglig finner der forhandlinger sted i underkommisjonene i møtesalene i hotel „Nassauer Hof". Under disse blir det ordnet med gjennemførelsen av demobiliseringen, avrustningen, utleveringen og sikringen av våpen, ammunisjon og krigsforråd så vel som organisasjonen av overgangshæren i Frankrikes ubesatte områder

Underkommisjonen for marinen i arbeid
Den er rette vedkommende for demobiliseringen og avrustningen av den franske krigsmarine og kystbefestningene, så vel som for alle spørsmål som efter våpenstillstandsavtalens bestemmelser angår den franske handelsskibsfart

Generalløitnant Mieth

er leder av underkommisjonen for hæren i den tyske våpenstillstandskommisjon. Hans vis-a-vis under forhandlingene er . . .

General Baurès

lederen for den franske delegasjons hærgruppe

I hotel „Rose", den franske delegasjons sete:

Den stedfortredende sjef for staben, oberstløitnant Chauvin (den fjerde fra høire) under en konferanse med offiserer fra den franske delegasjon. Hotel „Rose" er utelukkende forbeholdt medlemmer av den franske delegasjon

Også den italienske forsvarsmakt er representert under våpenstillstandsforhandlingene

Oberst Mancinelli (til venstre), den tidligere militær attasjé ved den kongelig-keiserlig italienske ambassade i Berlin, er lederen for forbindelsesoffiserene mellem den italienske og den tyske våpenstillstandskommisjon i Wiesbaden

Underkommisjonen for luftvåpnet

ordner i sine møter, som finner sted nesten daglig, alle luftspørsmål av militær og sivil art i forbindelse med våpenstillstandsavtalen, derunder særlig demobiliseringen av fly og utlevering og sikring av våpen, ammunisjon og krigsforråd for det franske luftvåpen i det ubesatte franske område

Gruppen som drar omsorg for krigsfanger og soldatergraver

Den ledes av major von Mielecki (nr. to fra venstre). Den franske regjering utleverte i overensstemmelse med bestemmelsene i våpenstillstandsavtalen alle tyske krigsfanger. Gruppens hovedopgave er nu omsorgen for soldatergravene. De franske krigsfanger blir i tyske leire til krigen er slutt

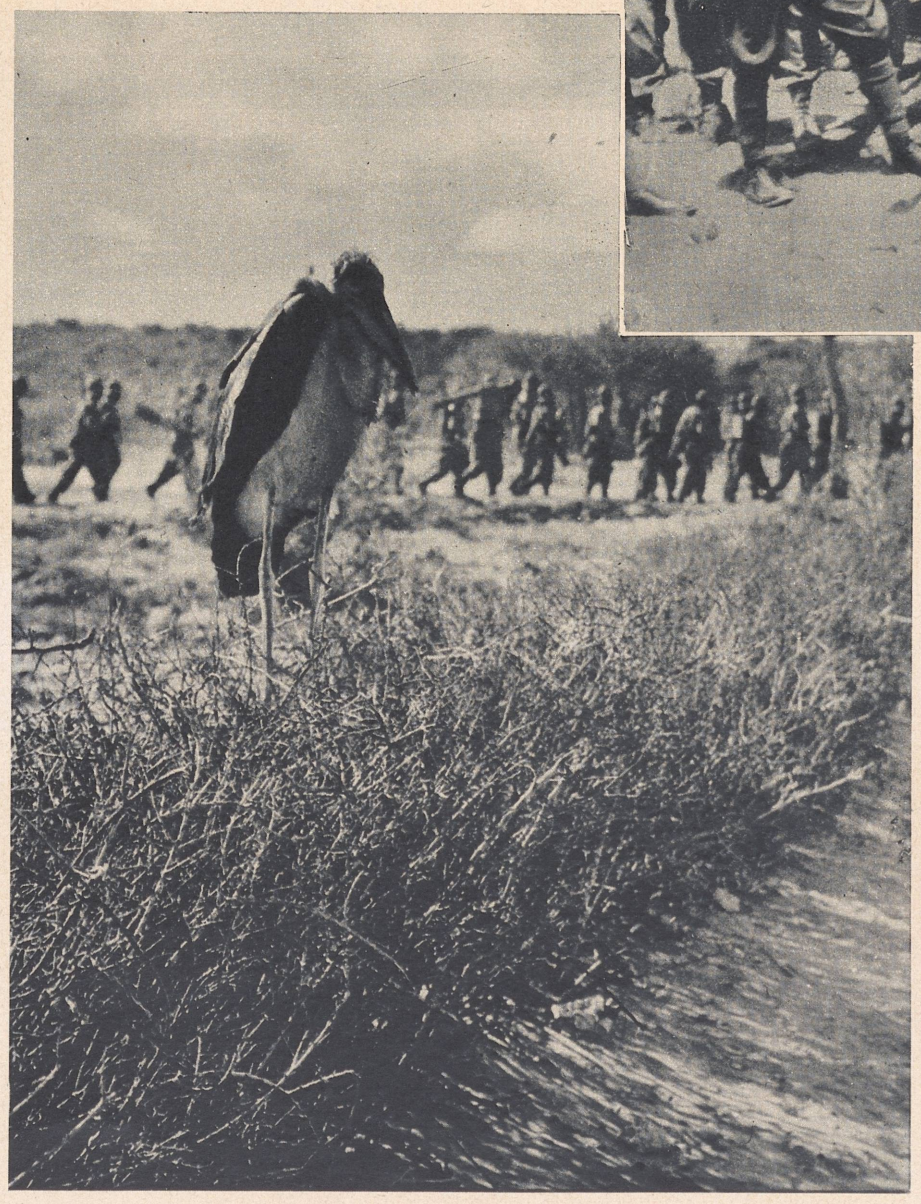
Italienske bomber på en engelske flåteeskadre Det italienske flyvåpen overvåker enhver bevegelse av de engelske flåtestyrker i Middelhavet, og forhindrer dem i å anvende sine krefter planmessig

Angrep til lands og til vanns

noen billeder fra Italias kamper og seire

Begeistring over besettelsen av britisk Somaliland. Besettelsen av Somaliland betyr et viktig avsnitt i det italienske felttog. Det er det første skritt til å beherske Rødehavet, og dermed Suez-kanalen

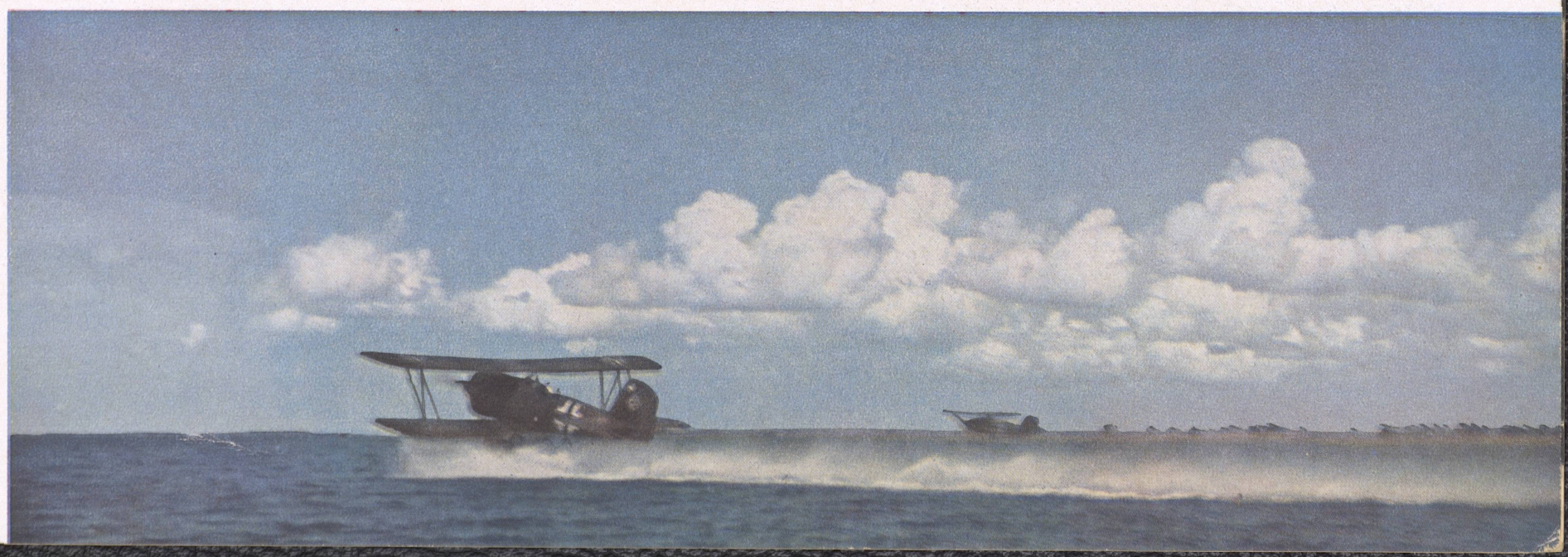
Et snapshot av de italienske legionærer, som på sin marsj gjennem Somaliland tvang englenderne til å flykte til sine skib: en „vis marabu" som ikke lar sig anfekte av noe som helst

Tett bak de italienske tropper: Arbeiderkolonner, som straks anlegger veier for å sikre tilførselen av proviant og ammunisjon

Et sted ved kysten: skibet X som tjener som mål

Et senket transportskib stikker ennu høit op av bølgene, og er en hindring i skibsleden. Tyske artillerister benytter det som målskive under sine øvelser. Snart vil leden være klar . . . Billedet nedenfor: marinefly starter som observatører

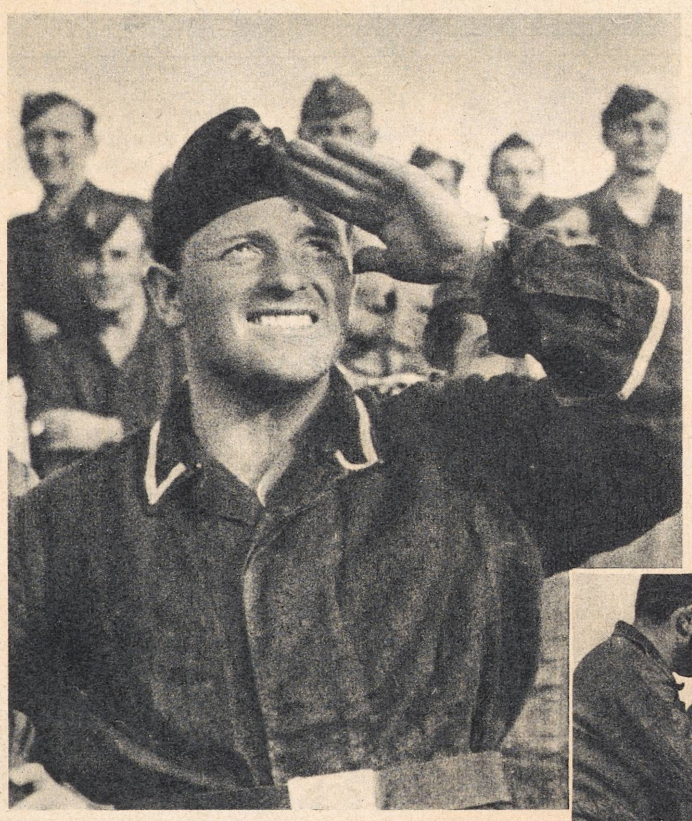
I midnattsolens land

Fra Norges nordligste pynt på Nordkapp Magerøi til Biskayabukten, langt syd i Frankrike strekker den tyske fronten sig mot England. Den er over 4000 km lang. I det høieste nord står soldater fra Tysklands sydligste trakter på vakt — fjelljegerne fra Ostmark og fra Bayern

Vi kjempet oss igjennem!

2 kamerater — 2 rapporter

Vi offentliggjør nedenfor en serie av billeder, som er tatt av to forskjellige fotografer av en og samme hendelse. I et bombefly, som var på vei til England, er telegrafisten blit hårdt såret ved et angrep fra et engelsk jagerfly. Bombeflyets ankomst med den sårede er blitt fotografert. Samtidig blev den tyske jagerflyver, som hadde overtatt eskorten av bombeflyet, fotografert ved tilbakekomsten idet han fortalte sine oplevelser til kameraterne. Den samme fotograf som tok billeder fra denne samtale, hadde kort i forveien tatt et fotografi, da den engelske jagerflyver, som hadde såret telegrafisten, blev rammet og derefter styrtet ned. Dette var blitt mulig fordi luftkampen fant sted like i nærheten av de tyske jagerflyveres feltflyplass.

På bombeflyenes startplass: Hjelpemannskapene ser med spent opmerksomhet op mot himmelem. Gud skje lov! Alle de 30 fly som var startet mot fienden kommer tilbake. Men hvad er det? Et fly gir et tegn. Er en ombord såret?

Ja, de har virkelig en såret ombord. Mens kameratene løfter ham varsomt ut av flyet får de høre at han har fått et alvorlig skuddsår i skulderen

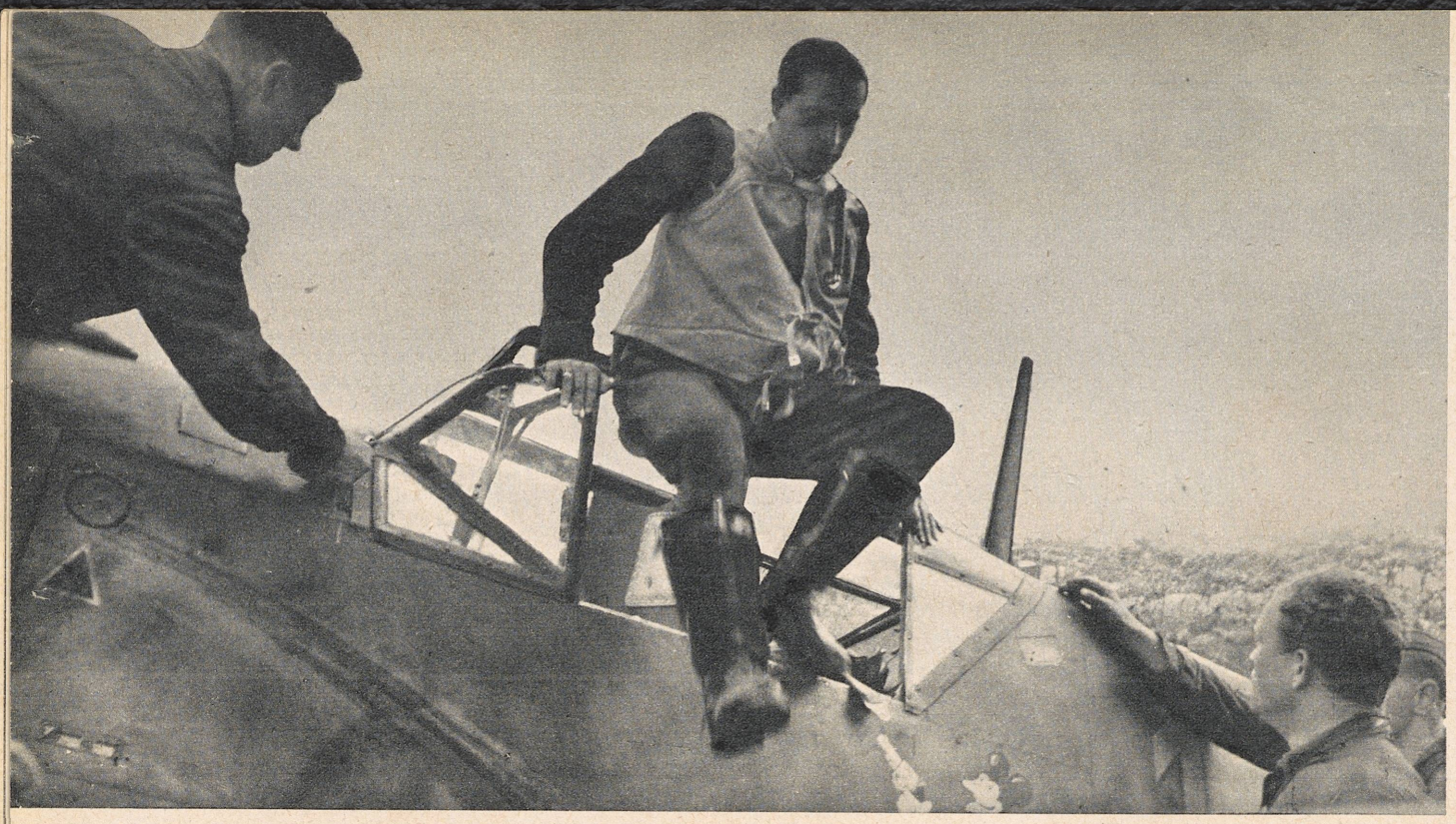

Flyets observartør betrakter eftertenksomt skuddhullet i kabinhetten. En halv centimeter lenger til høire—og kulen vilde ha truffet telegrafisten i nakken

Bombeflyets fører forteller: På vår tilbakeflyvning kom plutselig en engelsk jagerflyver ut av solskinnet og angrep oss. Bare et eneste skudd av salven fra dens 8 maskingeværer traff oss. Og derpå så jeg hvorledes den engelske jager blev drevet vekk av våre egne jagerfly, som var fløiet med oss til vår beskyttelse. Og hvad forteller jagerflyveren?

„Bomberen" forteller . . .

Jager-flyveren forteller

Jagerflyveren springer ut av maskinen. Hjelpemannskapet står i spent forventning. Ved landingen har han vugget med maskinen. Han har altså skutt ned et fiendtlig fly

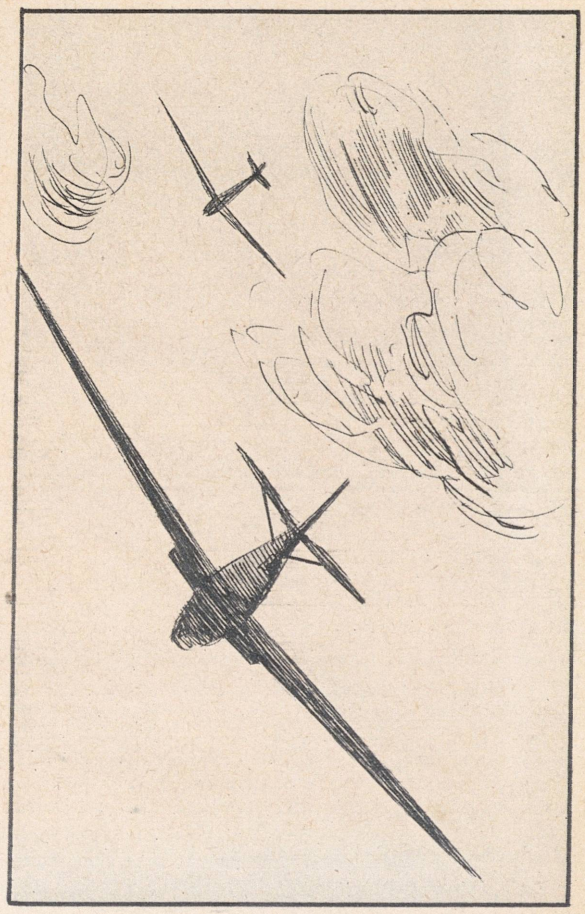

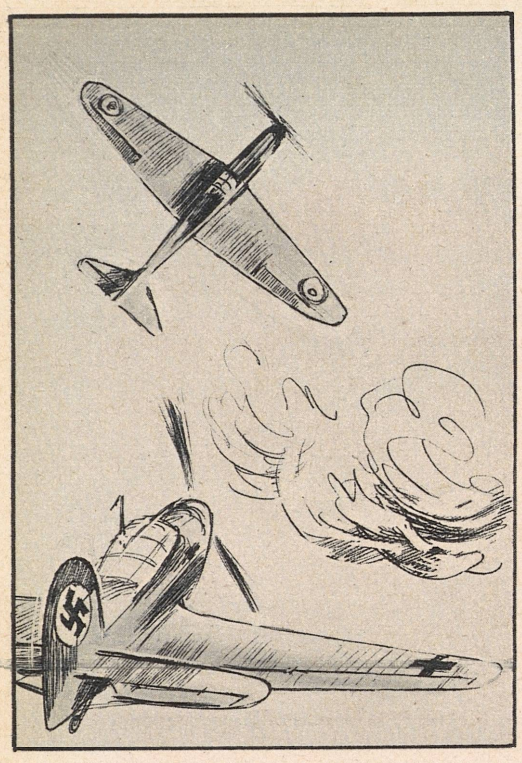
„Jeg ledsaget altså bombeflyene. Så ser jeg med en gang hvorledes et engelsk fly helt uventet kommer styrtende ut av en liten sky og gir ild på et bombefly. Hvorpå jeg . . .

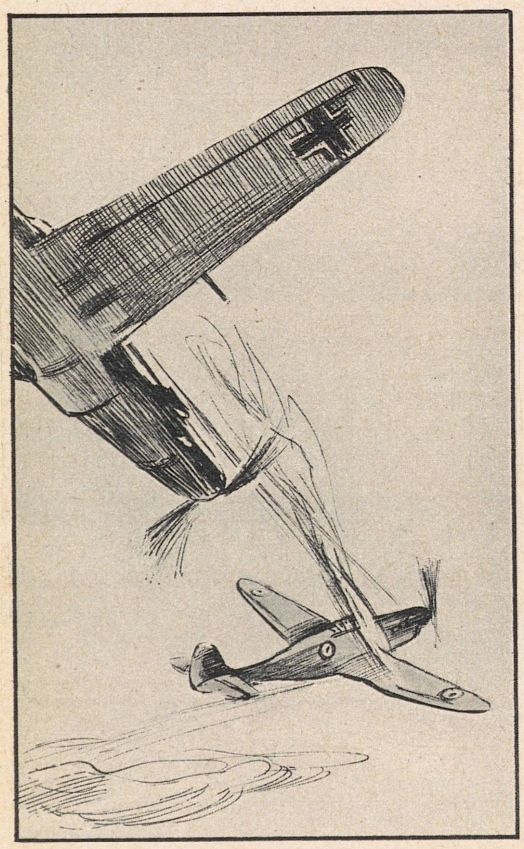
straks går i kurve. Jeg presser maksimalytelsen av maskinen.“ Den engelske flyver ser mig, også han går i kurve og nu . . .

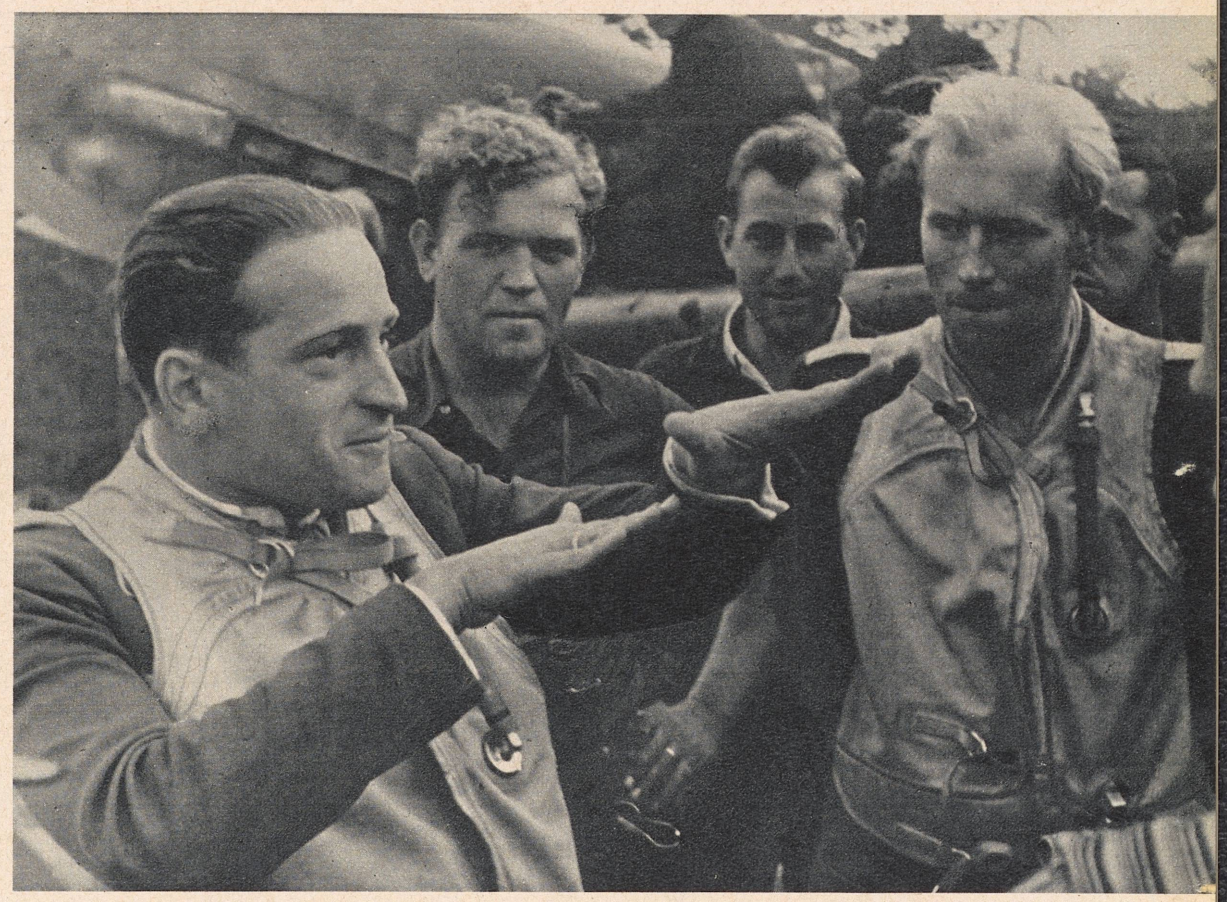

Nu har jeg ham. Jeg vil allerede skyte, da går engelskmannen plutselig i høiden, jeg også, men forsent

Kurver, kurver, kurver! Jeg kommer stadig nærmere. Jeg er stadig like bak ham. Ennu er avstanden for stor. Nu vil han gå i looping for å få fatt på mig bakfra, men nu har jeg den riktige stilling, nu har jeg ham! Jeg skyter hvad geværene kan gi fra sig. Ennu litt høiere med mit fly. Nu har jeg ham virkelig!

Ennu går han i glideflukt nedover, men så begynner den høire vinge å brenne

Og nu er det forbi. I steil fart styrter flyet brennende ned i dypet

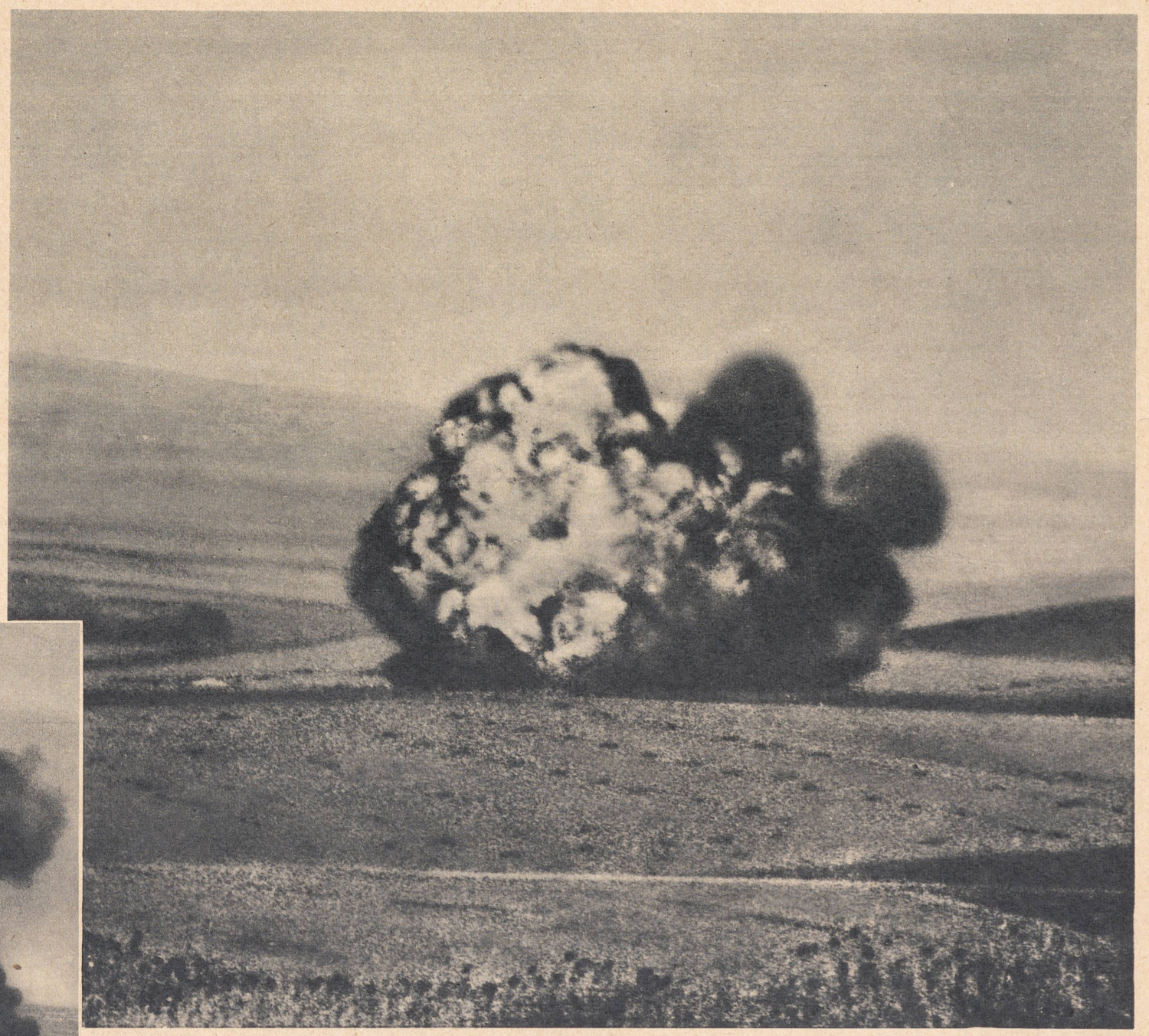

En korrespondent hadde iaktatt luftkampen, som fant sted nesten like over jagerflyplassen og fotograferer den trufne engelske jager i luften i det den begynner å styrte ned, med en røkhale efter sig

På jager-fly-plassen

Ca. 500 meter fra fotografen styrter det engelske fly til jorden eksploderer (til høire) og brenner op under en voldsom røkutvikling

Nu er alt forbi. Det lyktes ikke den engelske jager å hente sitt bytte ut av bombeeskadren. Den tyske jagerflyver våkte over sine kamerater i bombeflyene. Fiendens angrep strandet på den tyske samholdstaktikk

Voldgiftskjennelsen i Wien

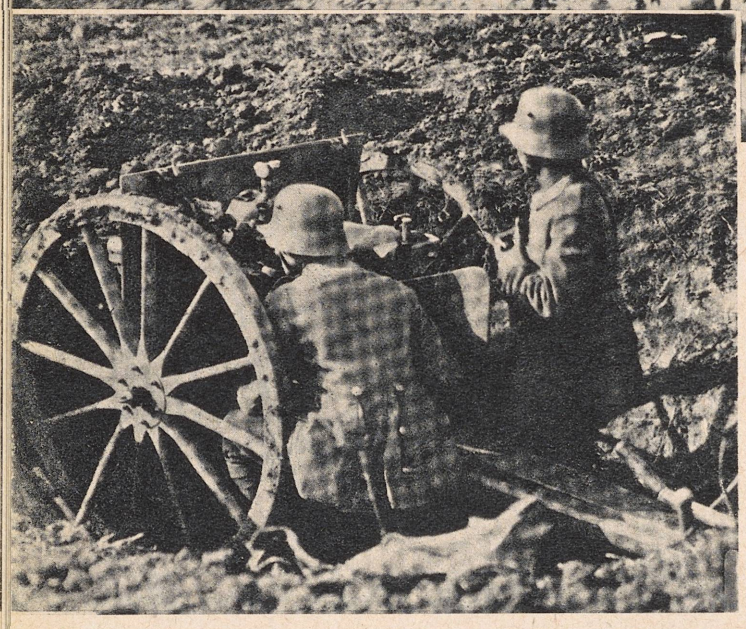
Midt under den store europeiske krig, bidrog de to aksemaktene Tyskland og Italia til opnåelsen av en voldgiftskjennelse på Balkan. Dette var den første etappe på veien til en almindelig nyordning i Europa. Hvem kunde unnlate å legge merke til at Tyskland og Italia hermed hadde bevist deres indre kraft og styrke? Hvem kunde unngå å se at aksemaktenes kloke retferdighetsfølelse hadde kommet til uttrykk i denne voldgiftskjennelse? Mellem Ungarn og Romania er det hermed skapt en tilstand der selv for Romania, som tilsynelatende led tap, innebar en vinning. For efter verdenskrigen talte nesten 30 % av Romanias befolkning et fremmed sprog. Og nu, i 1940, har Romania ikke måttet avstå hele det område på 103 000 km², som det dengang hadde fått av Ungarn, men bare 44 000 km². — Denne begrensning har funnet sted fordi aksemaktene har innsett at det er av almindelig interesse å få konsolidert de politiske forhold, og derved opnå et varig og fredelig samvirke mellem de forskjellige land.

Den tyske utenriksminister von Ribbentrop taler i Wien før forkynnelsen av voldgiftskjennelsen, som skapte en ny grense mellem Ungarn og Romania. Til venstre for ham den kgl. italienske utenriksminister Grev Ciano

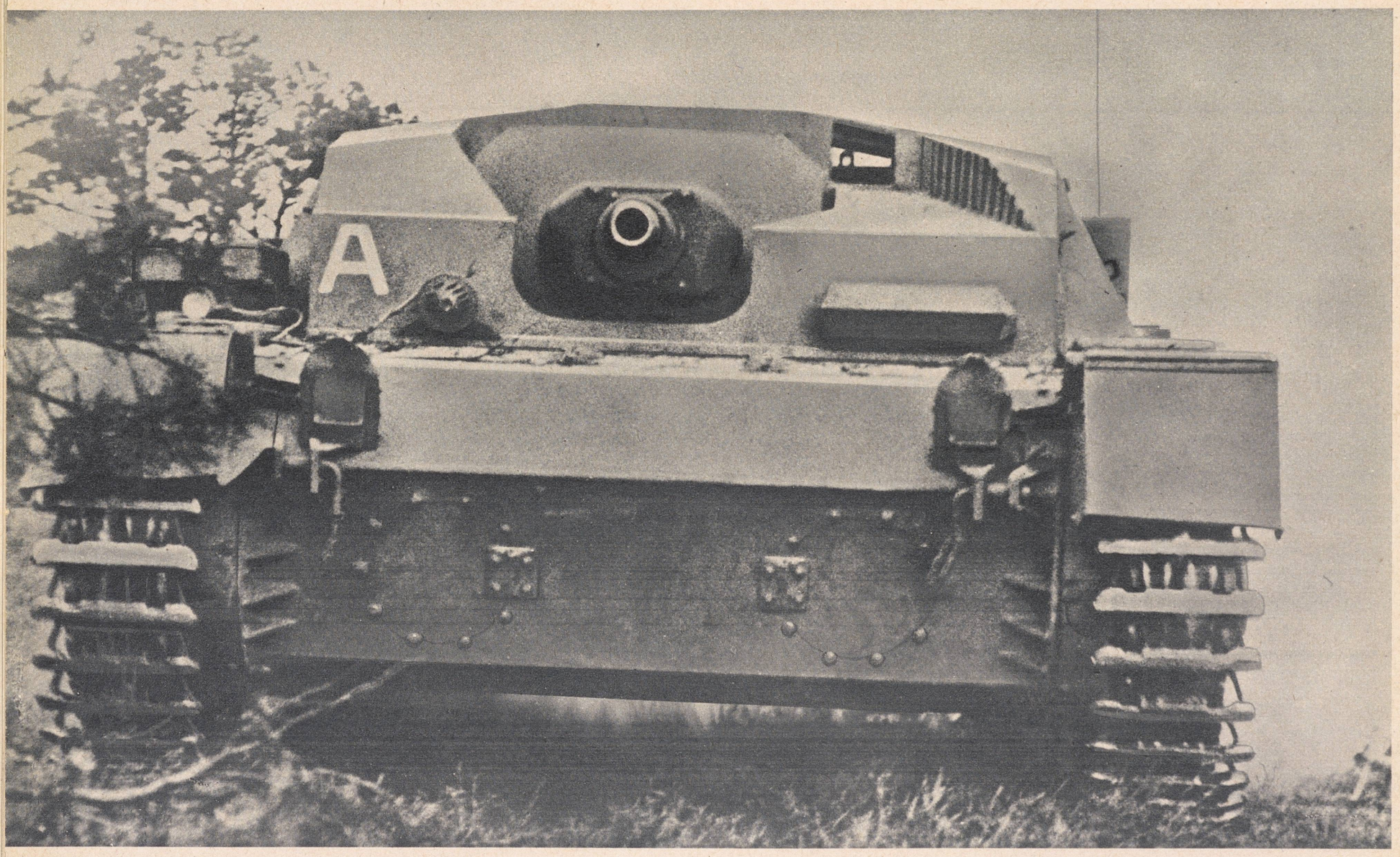

To tyske våpen, som for første gang fremvises på billeder

Et våpen, som blev opfunnet under verdenskrigen:

Infanteri-kanonen

Da det under verdenskrigen ofte viste sig at maskingeværer og granatkastere ikke lenger var tilstrekkelig til å slå ned fiendtlige motstandsreder, fikk det kjempende infanteri et nytt motstandsbrytende våpen i de batterier som følger med infanteriet. Billedene ovenfor og til venstre viser slike kanoner under deres innsats i et slag under verdenskrigen. Idag har ethvert infanteriregiment sitt eget infanterikompani med lette og tunge infanterikanoner. Men i tillegg til dette er enda et nytt våpen kommet:

I. Stormkanonen

Infanteriets nye hjelpemiddel under angrep, blev satt inn for første gang på vestfronten

1. Dette nye våpen er ingen panservogn, det tilhører artilleriet. Dets kampteknikk er helt som artilleriets. Stormkanonen går i stilling og fyrer derfra direkte skudd, mens panservognen sikter og skyter under fart

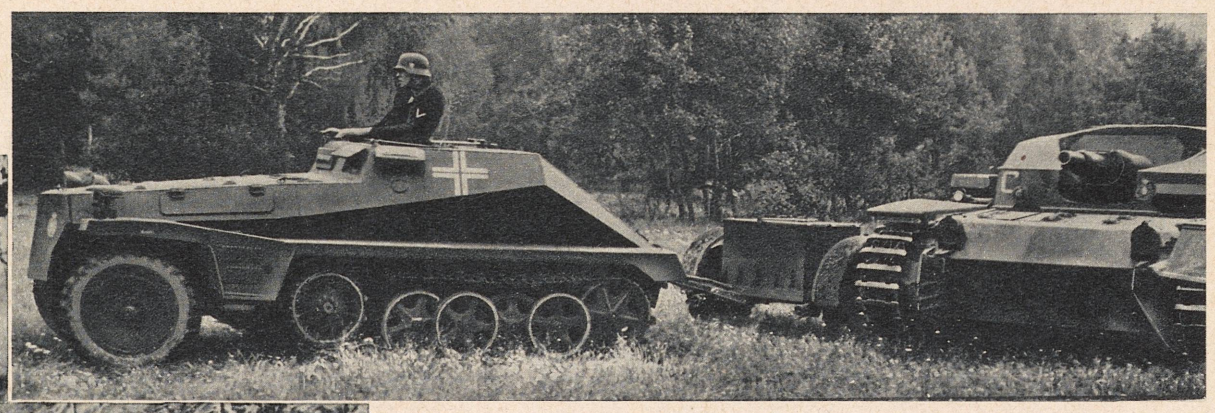

Det nye storm-artilleri er en verdig efterfølger av det fra verdenskrigen så berømte batteri som fulgte med infanteriet. Når fiendtlige motstandsreder hårdnakket forsøker å hindre det tyske artilleris angrep, da rykker stormartilleriet frem i ildlinjen, for på kort avstand å komme overraskende på fienden. Av storm-artilleristen kreves det fremfor alt selvstendig handling, taktisk forståelse av situasjonen og infanteriets kampmåte for at han på denne måten kan støtte infanteriet fremover i kampen mot de dypt liggende fiendtlige soner.

2. I den skjulte eller åpne ildlinje forlater den „unnværlige" underoffiser skytset. Han arbeider sig frem over til infanteriet for å få vite hvor han hensiktsmessigt kan sette sitt våpen inn. Så forvandler han sig . .

2. . . . til en riktig artilleri-observatør, og bare få sekunder senere baner de første granater vei for infanteriet

4. Efter innsatsen går storm-artilleriet straks videre fremover igjen Foran kjører observatørvogn, og bakefter følger storm-kanonen

5. Ammunisjon overtas. I siktbar avstand efter stormbatteriet følger ammunisjonsvognene, som under kampen forsyner de enkelte kanoner med ammunisjon (Billedet til høire)

6. Den 10. mai 1940. Storm-artilleriets nye enheter er de første som overskrider den fiendtlige grense

II. Det tyngste tyske luftvernsskyts

Man får et begrep om denne kanons størrelse, dersom man sammenligner rørets lengde med betjeningsmannskapet

Med elastiske skritt, stålhårdt sportstrenet, kjernesund, slik marsjerer den tyske soldat av idag. Det er ikke mer den kompakte, tungt bevegelige armé av 1914. Herdet ved legems øvelser fra tidligste ungdom av, opdradd i lagsånden er den tyske hærs soldat av 1940 kvalifisert till å fullbringe de største ydelser

Hvorledes har de greid det?

Idrett og kroppskultur — grunnlaget for Tysklands suksess

„Vi kommer til å vinne krigen, fordi vi er sunde og friske."

Ikke bare panservognene, stukasflyene og kanonene har seiret. Det var mennene som gjorde utslaget. Det var armen som førte sverdet. Ennu for noen måneder siden leste vi i den utenlandske presse om vårt infanteris uduelighet til å utføre store ytelser, et infanteri som var utgått fra verdenskrigens dager, og som på grunn av nød og savn i barndommen tilhørte en svekket generasjon. Siden er det blitt stille. Efter hendelsenes bevis er det ikke mer å si. Nu merker vi bare det stumme spørsmål full av forbauselse og undren rundt om oss: Hvorledes har dere greid det?

Hvis det var et under, så er det ikke falt ned i vårt skjød som en gave fra himmelen. Vi har måttet arbeide og kjempe for det. Fra grunnen av har vi bygget op sten på sten, ikke med ord. En ledende tysk læge, dr. Blome, har gitt uttrykk for det: „Vi kommer til å vinne krigen fordi vi er sunde og friske."

Et nytt ansikt

Man må betrakte våre menn av idag der ute i felten: atletisk bygd, stålsatt gjennem sporten, friske og sunde, stramme, raske, herdet av sol og vind, og med et åpent blikk. Det er ikke lenger den kompakte, tungt bevegelige armé fra 1914. Det er skapt et nytt ansikt, den unge tyske soldats ansikt.

Som yngste soldat er mannen fra arbeidstjenesten rykket til fronten. Syngende, med spaden på skulder, marsjerer arbeidsmennene ut til flyplassen. Nitten-og tyveårige. De arbeider med naken overkropp. De knuser sten, bærer sement, stabler sandsekker, driver spaden i Nordfrankrikes hårde krittgrunn og er stadig i godt humør. Likesom de om morgenen med løftet hode og syngende marsjerer til sitt arbeid, vender de om aftenen tilbake til leiren. De kommer fra alle Tysklands egner; studenten og den unge fabrikkarbeider, storstadsbeboeren og bondesønnen, alle sammen arbeider de side om side.

„En samling av røntgenbryst-billeder av 1 million mennesker"

Som aldri før var det stillet de tyske læger en opgave — ikke av de syke, men av de friske. Opgaven var: å kjempe for folkets helse. Nye hjelpemidler blev stillet til rådighet for den unge lægestand, der var besjelet av ny ånd. Et av disse hjelpemidler var den praktisken utforskning av den store fysiker Røntgens opfinnelse.

Med store og tungvinte apparater som var dyre i drift var det hittil blitt optatt røntgenbilleder av pasientene i et format av 35×35. For å ta 100 000 billeder, trengtes en filmflate på 250 m² med et sølvbelegg på 112,5 kg. Prof. Holfelder i Frankfurt konstruerte røntgenapparatet for små billeder. Med dette våpen blév kampen mot tuberkulose, hjertesygdommer og andre lidelser tatt op. For flere år siden var kampen mot tuberkulosen kommet til en stillingskrig: pr. 1000 innbyggere var ugjenkallelig 16—19 tuberkuløse, og av disse blev 10—11 ikke opdaget. Enhver tuberkuløs smittet 4—5 friske mennesker. Det hadde manglet et „signalkorps".

Nu var det kommet. Røntgen-mønstringstogenes røde vogner gjennemkrysset landet. Også de friske blev undersøkt, ikke bare de syke. 100 000 fotografier med apparat for små billeder trengte nu bare en filmflate på 576 m², med et sølvbelegg på 0,7 kg. I det lille format 2,4×2,4 cm var man i løpet av en time i stand til å ta flere hundre røntgenfotografier. Av Mecklenburgs innbyggere blev 98% brakt frem foran apparatet. I provinsene Pommern, Westfalen og Sydbayern blev 5 millioner innbyggere undersøkt. Røntgenvognene kjørte gjennem Sachsen. Medisinerne ved Berlins universitet ofret sine ferier og reiste gjennem grensedistriktene i røntgenvogner. I teltleirer foretok de serieundersøkelser. De fikk første premie i ervervskonkuransen.

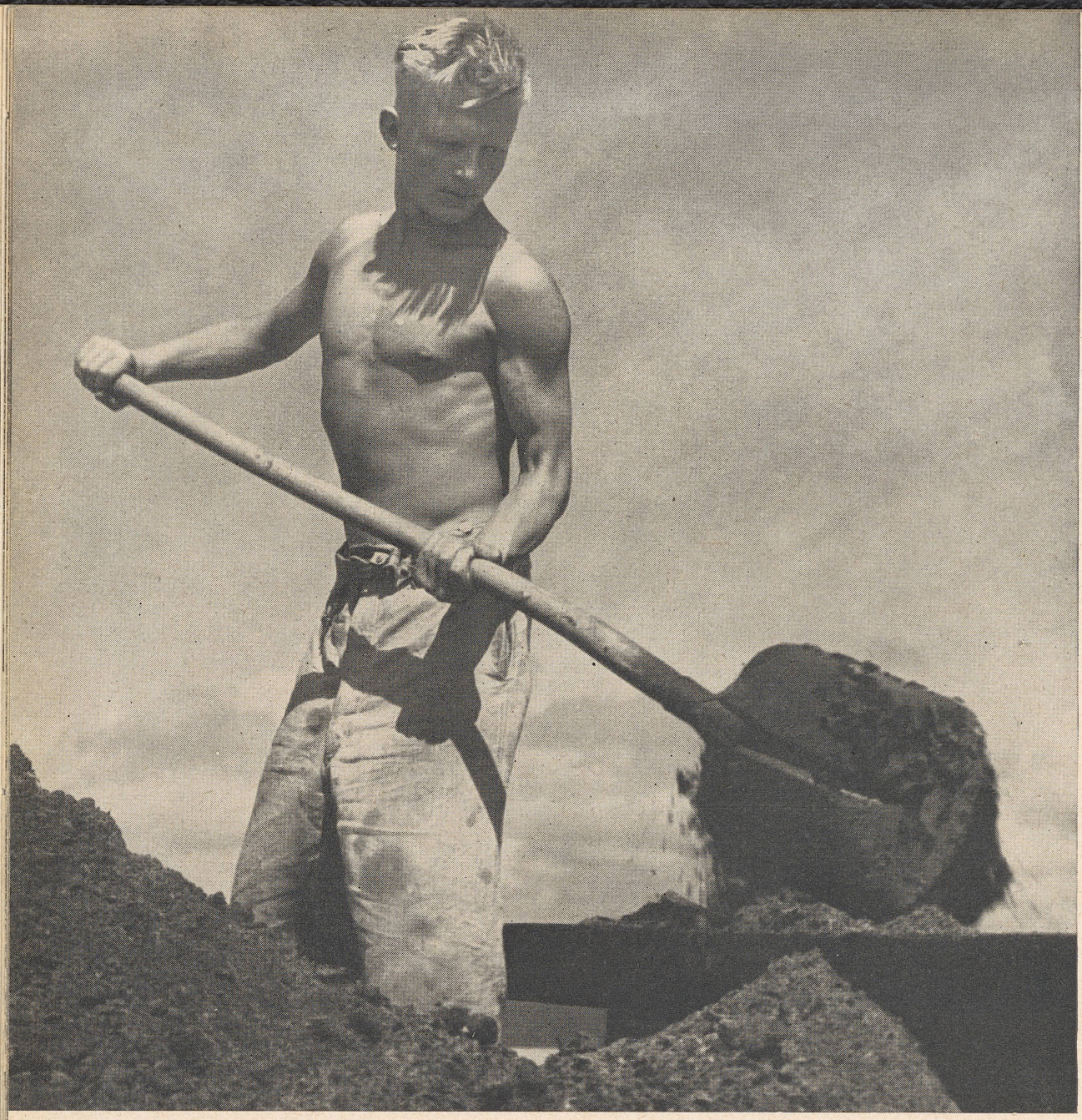
To tredjedeler av opdagede lunge-og hjertesyke kjente ikke til sin sykdom. De blev brakt til stedets læge. Efter få måneders forløp kunde tuberkulose i første stadium bli helbredet. Fra ca. 20 dødsfall blant 10 000 innbyggere under verdenskrigens siste år er tuberkulosens dødsofre i Tyskland sunket til 5,3 dødsfall i 1939. På 30 dager blev der anlagt det første røntgenbilledkartotek av 1 000 000 tyskere: „En samling av røntgenbryst-billeder av 1 million mennesker." Røntgenapparatet for små billeder beretter den nakne sannhet om det tyske folks sunnhetstilstand.

Ethvert spebarn til mønstringen

For årtier tilbake raste rakitis blant barnene. Den opstod på grum av dårlig ernæring og slette boligforhold i storbyens solfattige bakgårder. Man hadde funnet ut at rakitis var en sykdom som opstod ved mangel på D-vitaminer. Mange år har de tyske kjemikere eksperimentert inntil der opnåddes en syntetisk fremstilling av D-vitaminet: vigantol-oljen.

Dermed var det gitt et middel med hvilket man kunde bekjempe rakitis fra roten av. Siden den tid blir enhver tysk mor opfordret til å komme med sitt 3 måneders gamle barn til en førsteundersøkelse. Ved denne anledning får hun en flaske vigantol-olje utlevert gratis, og av denne får spebarnet 5 dråper daglig. Når den første flaske er opbrukt efter 2 måneders forløp, følger den annen fremvisning av barnet, og ved denne anledning utleveres den annen flaske vigantol. Efter ennu 2 måneders forløp finner den siste undersøkelse sted.

Ved siden av lægene har kjemikerne på denne måte arbeidet for det tyske folks sunnhet. Foruten det til bekjempelsen av rakitis viktige D-vitamin lyktes det syntetisk å fremstille andre vitaminer.

Alle er begeistret over arbeidstjenesten
Hele dagen er de unge ute i frisk luft, arbeider hardt, spiser godt og går tidlig til sengs. På få uker blir det kraftige karer av bleke bygutter

C er viktige: A betyr for kokken blodpølse, B_1 er brød og C er grønnsaker. Under „sammensatt" forstår man matseddelens riktige variasjon. Man regner ut den daglige kosts vitamininnhold. Som tilleggskost eller spesialforpleining fant man på nye sammensetninger av levnetsmidler som er rike på et bestemt vitaminstoff. Man har utdannet troppens kokker i vitaminlære. B_1-vitamin er opløselig i vann. Å tilberede poteter, så de ikke mister sin vitaminverdi, er en kunst som man må lære. Man har også brukt nye metoder til å konservere grønnsaker, blant annet en frysemetode. Våre soldater og arbeidsmenn ute lider ikke av mangel på D-vitaminet som fremmes av solen.

Beskyttelse av ungdommen

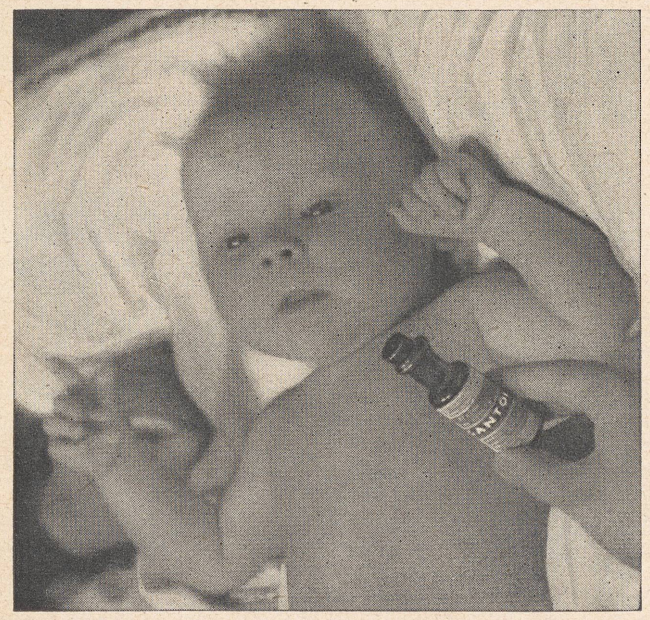
Den tidligere lov for ungdommens beskyttelse viste sig ikke å være effektiv nok. Grensen for ungdommens beskyttelse blev forhøiet fra 16 til 18 år. Enhver som ikke har fylt 14 år, er et barn. Nattarbeid er forbudt for ungdom. Arbeidstiden for ungdom er fastsatt til daglig 8 timer. Før søn-og helligdager skal ungdommen kun arbeide den halve dag. Dessuten er det fastsatt at ungdommen årlig skal ha et minimums-antall feriedager.

For ungdom under 18 år er opholdet i offentlige lokaler efter kl. 21 forbudt. For dem under 16 år som ikke er sammen med sine foreldre eller foresatte, er ophold i offentlige lokaler overhodet forbudt. For unge mennesker under 18 år er det forbudt å røke eller nyte brennevin offentlig, under 18 år er det idet hele tatt forbudt å nyte drikkevarer som inneholder alkohol.

Hitlerungdommens førere og visitérpatruljer sørger for at ungdom ikke ferdes på gaten efter

Røntgen-mønstring av hele folket
Med et lite røntgenapparat, som kan ta 300 billeder i timen, foretas det serie undersøkelser på millioner av tyskere angående tuberkulose — og hjertesykdommer

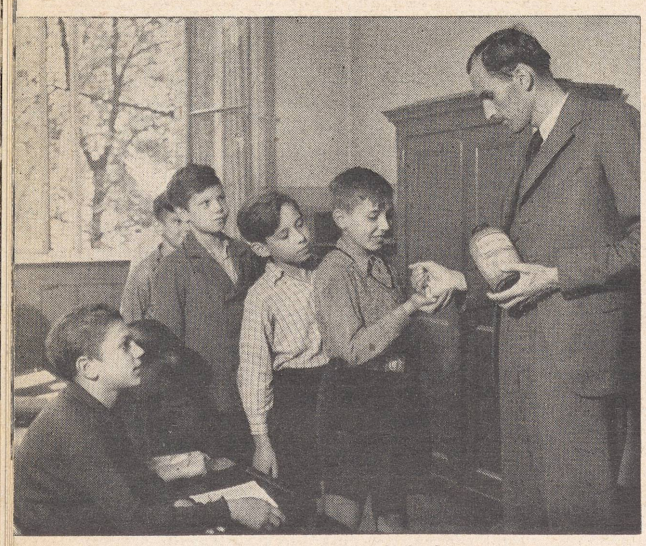
Bekjempelse av den engelske syke
Fra den tredje levemåned av får alle tyske barn vigantol-olje, det syntetiske vitamin D. Hvis dette vitaminstoff mangler i det menneskelige legeme fremkalles rakitis

C-vitaminet, som inneholdes i grønnsaker og frukt, blir, i vårmånedene, da der er lite grønnsaker, tildelt alle skoler i tablettform. Ethvert skolebarn får daglig en tablett.

Soldaten tar syntetisk C-vitamin i form av forfriskende drops som er fremstillet av ascorbinsyre.

„Sammensatt" kost

Vitaminene spiller idag en stor rolle i hærens forvaltningskontorer ved den riktige sammensetning av våre soldaters ernæring. Vitaminene A, B_1 og

Vitaminer også på skolen . . .
I de måneder hvor det er mangel på grønnsaker blir vitamin C utdelt til skolebarna i form av sukkertøi

. . . og ved fronten
Foruten hensiktmessig tilpasset kost får soldaten også vitamin C i form av velsmakende Hopjes. De bevirker at han holder sig frisk under marsjen

Nytelsen av alkohol og nikotin bekjempes
Det er forbutt mindreårige å nyte alkohol eller å røke. Patruljer av Hitlerungdommen sørger for at det blir overholdt

Stafettløperen til høire er . . .
Generalfeltmarskalk von Reichenau, en alsidig og ivrig sportsmann. Han er det beste eksempel for sine soldater, da han dyrker all slags sport fra tennis til fri idrett. Under felttoget mot Polen viste han sig plutselig i spissen for sin tropp på den annen side av Weichsel — han hadde simpelthen svømmet over elven

Til høire: **Det nyeste billede av generalfeltmarskalken**

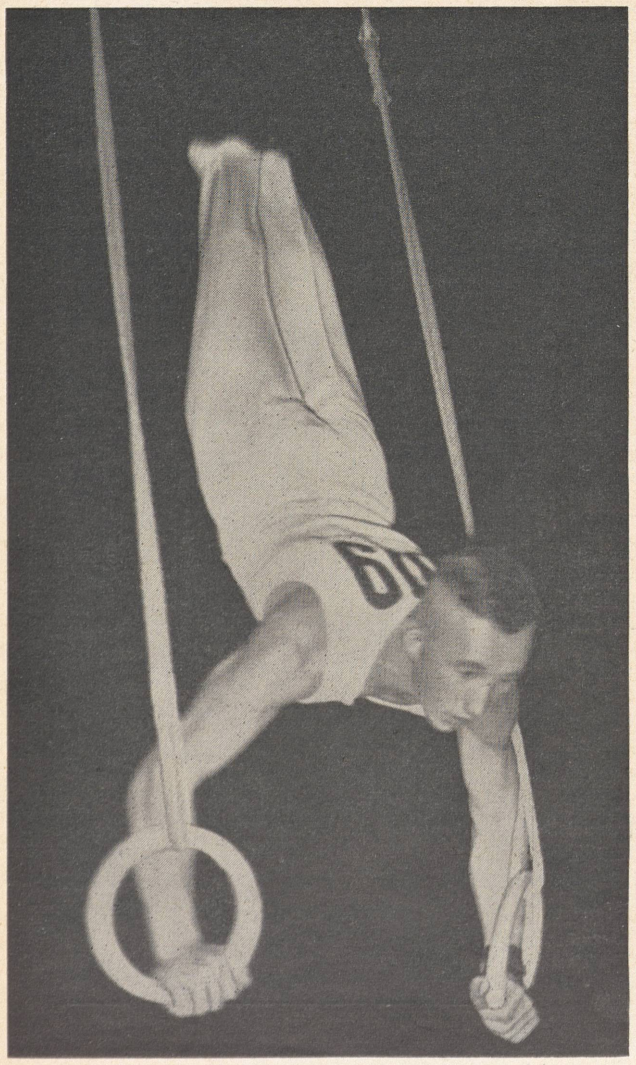
Sporten er øverste lov i den tyske armé
Ved siden av gode lagprestasjoner ydes der i arméen også sportslige topp-prestasjoner i turning, fri idrett, svømning og boksning. I olympiaden i 1936 blev det av 33 gullmedaljer vunnet 12 av soldater

mørkets frembrudd, eller ikke uten tillatelse besøker offentlige lokaler, nyter alkohol eller røker. Visiterpatruljen har fullmakt til å bringe på det rene ungdommens personalia.

De tilfeller hvor Hitlerungdommens visitérpatruljer, ifølge ungdomsvernsloven, må skride inn er sjeldne. Vår ungdom er besjelet av en ny ånd. 10 år gammel bærer den tyske gutt uniform; han blir optatt i „Jungvolk" som er de yngstes formasjon. 14 år gammel står han i Hitlerungdommens rekker. Han står i begynnelsen av den store og enhetlige legemsopdragelse, som idag besjeler hele det tyske folk.

Millioner av ungdom marsjerer op

Før var det en stillesittende opdragelse, idag er det en opdragelse i bevegelse. Før 1933 hadde man på skolen to kjedelige gymnastikktimer om uken, idag er det fem ansporende gymnastikktimer og to sportseftermiddager. Efter verdenskrigen så man grupper av vandrende ungdom hver for sig dra gjennem egnen med sine gitarer. Hitlerungdommen teller idag 10 millioner som er besjelet av en og samme ånd. Over halvparten av deres tjeneste består i legemsøvelser, bevegelse i friluft, sport i terrenget, livet i teltleire, utflukter til ungdomsherbergene, som er bygget overalt der hvor naturen er vakrest i det tyske rike. 6—7 millioner gutter og piker er med i Hitlerungdommens sportskonkuranser for hele riket. Det gis et eget idrettsmerke for Hitlerungdommen som likesom ethvert annet tysk idretts-og forsvarsmerke må tas flere ganger. Lægekontrollen beskytter mot den fare at en på grunn av ærgjerrighet tiltror sitt legeme sportprestasjoner som hans konstitusjon ikke er i stand til å yte. For de svakelige er det innrettet egne øvelsesleire hvor de ved hjelp av luft og solbad, svømming og terrengløp i en læretid på inntil

Den beste turner i verden — innehaver av ridderkorset
For sine fremragende prestasjoner i turning vant premierløitnant Schwarzmann 5 gullmedaljer under olympiaden i 1936. Som fører for et fallskjermkompani fikk han ridderkorset som påskjønnelse for sin innsats. En soldat som hevdet sig i sporten såvel som mot fienden

Hvor det er vakrest i Tyskland
har Hitlerungdommen slått op sin teltleir. Mer enn halvparten av tjenesten består av legemsøvelser, lek i terrenget, bevegelse i frisk luft samt fotturer

8 uker systematisk blir optrenet under lægekontroll. Viljen til å stå jevnbyrdige i kameratenes rekker i kroppslige ytelser, hjelper mer til opbygning av deres konstitusjon enn alle medikamenter.

Et halvt års uteliv

I alderen mellem 17 og 20 år, ennu mens legemet er under sin fulle utvikling, tjenestegjør den unge mann et halvt år i arbeidstjenesten. Dette er stadiet mellem skole og militærtjenesten. Mange tjenestegjør gjerne lenger.

Bygutten blir tatt vekk fra asfaltgatene og plasert ute på landet, vekk fra storbylivet og ut i den frie natur til et sundt og regelmessig arbeidsliv. De holder til i leire ute i skogene. Leirsjefene er plukket ut blant det beste menneskemateriale som vi kan fremskaffe. Man står tidlig op og tidlig går man til ro. Dagen begynner med morgengymnastikk i friluft. I arbeidspausene utover dagen drives der gymnastikk for å hindre en ensidig utvikling av legemet. Efter å ha lært å håndtere redskapene, begynner man på arbeidsplassen. Der har det unge legemet anledning til å yte hvad det kan. En riktig og kraftig kost tilsvarer et sundt forbruk av krefter. I arbeidstjenesten blir kosten tilberedt med natursmør. Frukt og grønnsaker blir ofte dyrket i mengder i egen kjøkkenhage. I løpet av 6 uker har de bleke bygutter utviklet sig til kraftige karer som kan ta i et tak.

Som over alt ellers overvåker lægen også her guttene. Enhver ung mann får sin sunnhetsbok, og blir først grundig undersøkt og gjennemlyst. Tungt arbeide må ikke utføres før det er fastslått at man er duelig til det.

Hver fjerde uke er det legemsundersøkelse; da blir legemets befinnende og dets vektforandring fastslått. De mindre godt utviklede blir anbragt i egne avdelinger; her blir feil i holdningen rettet på ved hjelp av spesielle gymnastikkøvelser, andre legemsfeil av lettere art ved doktorbehandling eller ved en kur i et rekreasjonshjem.

Soldatene spiller fotball

Forsvarsmakten overtar nu ansvaret for de unges videre legemsutvikling. Vår forsvarsmakts idrettsprogramm lyder: Idretten høiner og vedlikeholder soldatens legemlige ytelsesevne. Den stålsetter legemet og gir ham kraft og utholdenhet, hurtighet og ferdighet. Idretten er derfor grunnlaget for utdannelsen i kampberedskap, og et uadskillelig ledd i den militære tjeneste."

Soldaten i idrettsantrekk er vi allerede fortrolig med. Enhver våpenart har sine egne idrettskoler, hvert standkvarter sine egne idrettsanlegg med lærere. „Tjenstlig" skjelner man ved forsvarsmakten mellem 5 forskjellige øvelsesgrener: Almindelige gymnastikkøvelser, idrett, svømming, boksing og ballspill. Men utover dette ventes det at det drives en utstrakt frivillig idrettstrening, og denne blir også kraftig fremmet. Soldaten begynner med bevegelsesspill og gymnastikk som myker op legemet. I det annet tjenesteår blir det så drevet idrettsøvelser som instiller legemet på kamp og anspennelse: Kast og støt, håndgranatkasting, boksing, korte og mellemdistanseløp og terrengløp. Av de 33 gullmedaljer for Tyskland ved de siste olympiske leker blev 12 vunnet av soldater!

Lagånd fremfor enkeltprestasjoner

Partiets formasjoner er av der Führer blitt betrodd den grunnleggende opøving både før og efter militærtjenesten. Fremfor alt dyrker S. A. militæridrett, hvis forutsetning ligger i allsidighet. Det skal ikke utdannes mesterskyttere som ikke kan marsjere, ingen håndgranatkastere som ikke kan storme frem. Grunnleggende er hele t r o p p e n s ytelse. Når den kraftigste i troppen under utmarsjen med full oppakning overtar en utslitt kamerats oppakning, så er dette et bevis på lagånden som stadig er tilstede og som ene og alene er av betydning når det virkelig gjelder.

S. A. millitæridrettsmerket blev i året 1939 båret av over 1½ million tyske menn. Det blir tatt i 3 grupper, og må stadig vinnes om igjen. Første gruppe omfatter idrettsøvelser: korte og lange løp, lengdesprang, håndgranatkasting og kulestøt. I annen gruppe er de egentlige militærsportslige øvelser plasert; marsj med full oppakning forhindringsløp med gassmaske, svømming, kasting mot mål og skyting med småkalibret våpen. I siste gruppe må man kunne bevise sin dyktighet til å orientere sig i terrenget.

Slutt på side 36

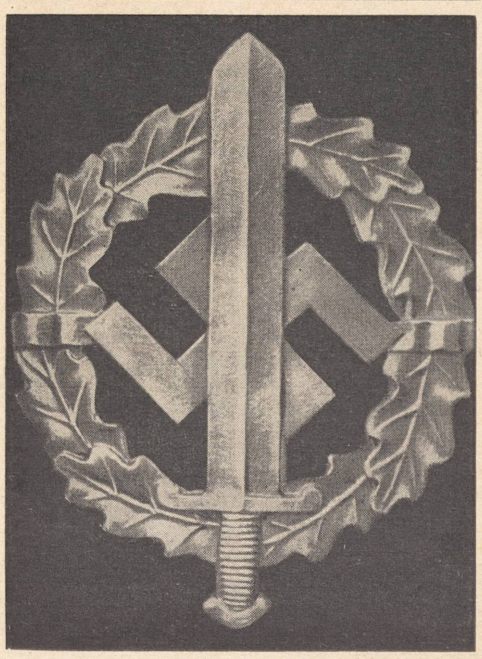
Lagånden frem for alt!

Under en marsj med pakning blev en mann av troppen utkjørt. Den sterkere hjelper ham idet han trekker ham. Det kommer ikke an på topprestasjoner hos den enkelte, men på lagets felles ytelse og — på kameratskapet

Rikssportsmerket

som hver tysker over 18 år kan opnå. Det er det ytre tegn på kroppslig ytedyktighet. For å vinne bronsetegnet, må han av 5 forskjellige idrettsgrupper klare en øvelse på betingelser, som på forhånd er satt op. Sportsmerket i sølv og gull er underkastet særskilte bestemmelser.

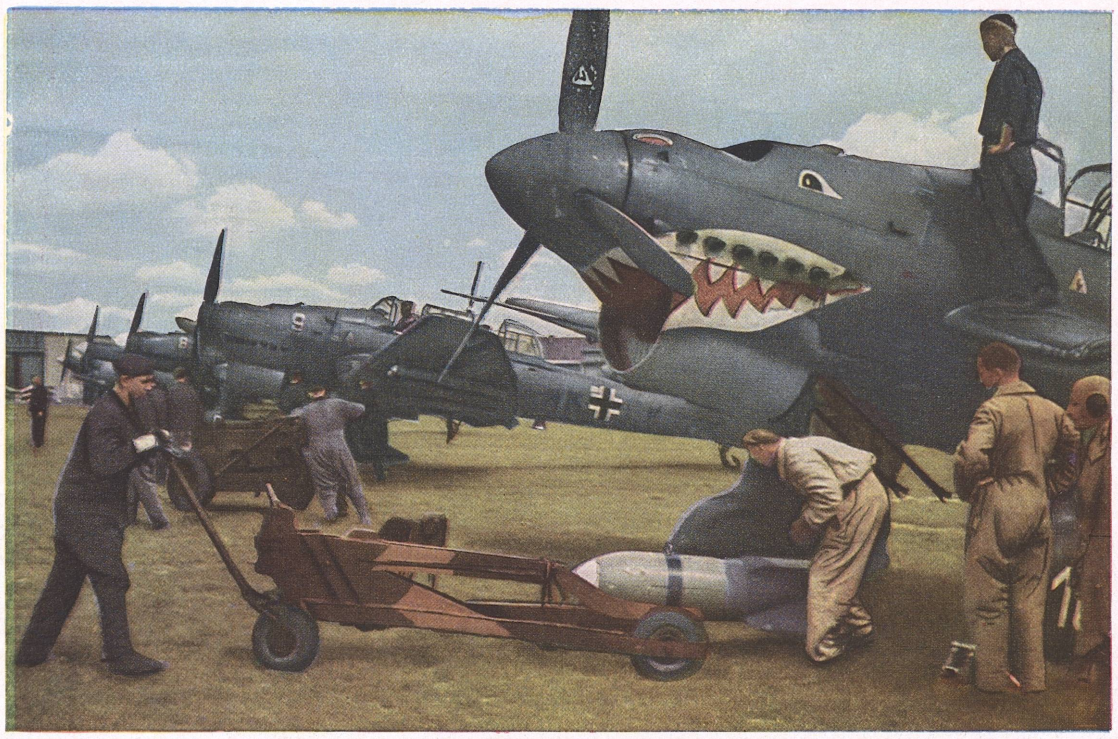

SA-militærmerket

må erhverves flere år efter hinannen Det er det avgjørende. Utøveren holdes i stadig trening. SA-militærmerket som i første rekke erhverves i militærsport, blev i 1939 båret av over 1½ million tyskere. Det er den sportslig lagånds merke

„Jeg fløi med . . .“

Vår propagandakompanifotograf Hans Schaller bringer de første farvefotografier fra et angrep av de tyske styrtkampfly

Klar!

Våre Ju 87 står startklare — forteller Schaller. Fra de lange rekker av bomber (til høire) bringes den farlige ladning ombord

Fem hender griper om sveiven

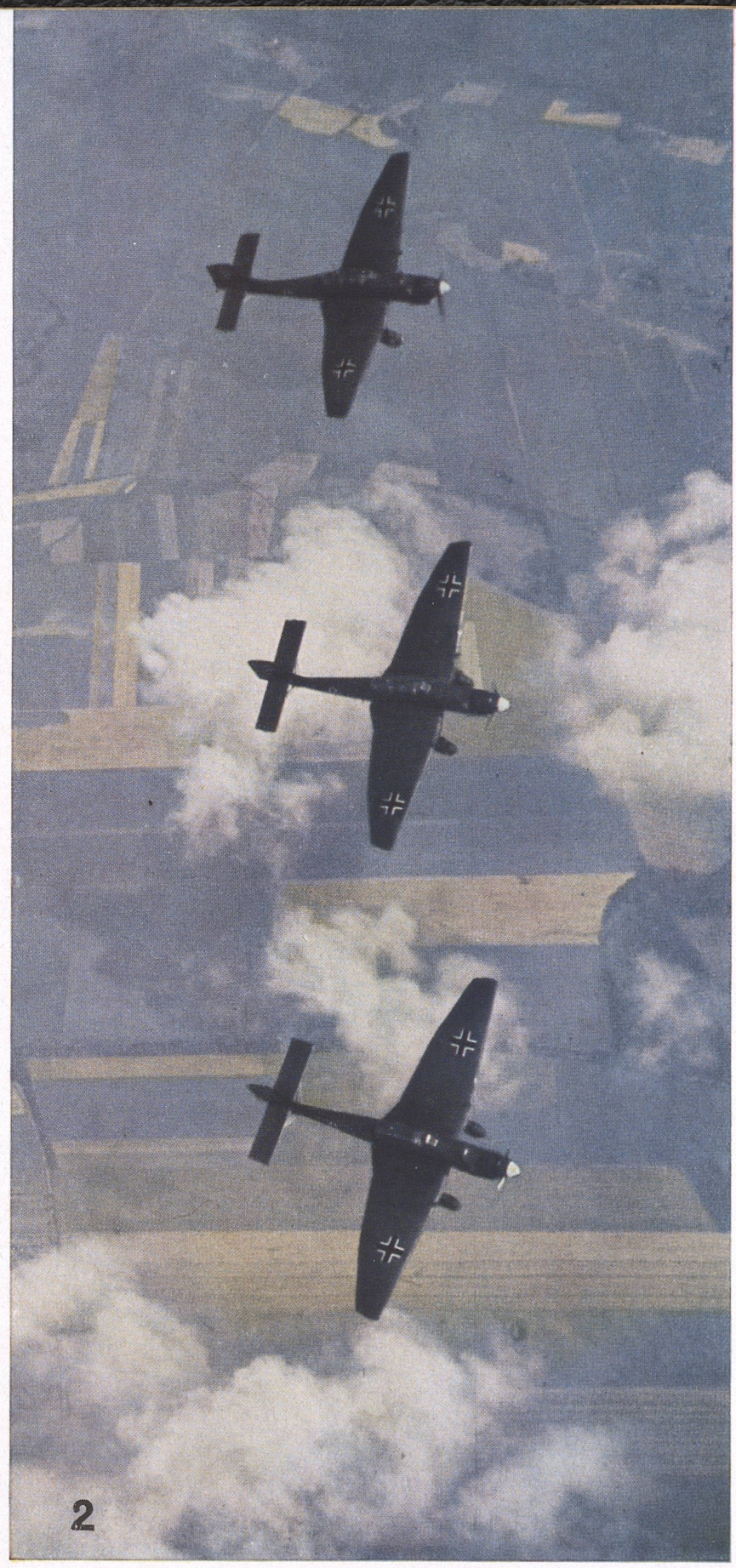
Motor efter motor durer. I mellemtiden ga kommandøren besetningene

de siste anvisninger

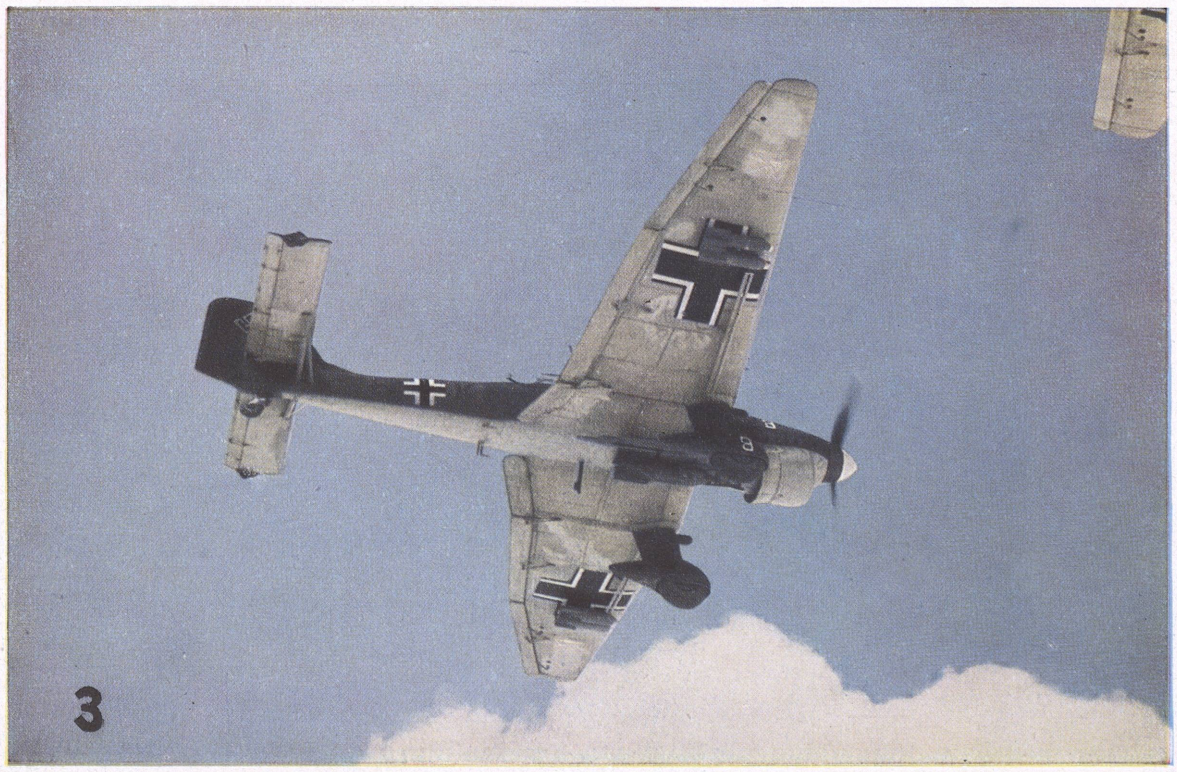
To minutter senere bruser vi avgårde. Hurtig kommer vi op i høiden, setter kursen mot X

1

2

3

. . . på vei mot fienden

Ved siden av mitt fly, forteller vår fotograf videre, flyr den første kjeden (ovenfor til venstre). Jeg har tillatelse til å følge den med mitt kamera til de kaster bombene. Nu er vi allerede høit over skyene og „min" kjede flyr under mig. Nettop veksler den kurs. I larmen av vår egen motor hører vi dem ikke, de synes å sveve rolig og lydløst som rovfugler hen over landskapet, med skarpt blikk, rovgjerrig og angrepslysten (ovenfor). Vi må snart være ved målet — da bryter et styrtkampfly allerede ut av kjeden! Flyet snur nesen nedover (til venstre), gjør sig klar til å styrte ned . . .

4

5

. . . og styrter midt igjennem en melkeaktig skyvegg ned mot sitt mål (ovenfor til venstre), flyr mer og mer steilt, stiller sig på hodet, styrter nesten loddrett ned, og nu — det mest spennende øieblikk for flyføreren er kommet: flyet peker like mot målet, han løsner bombene (ovenfor til høire). Noen centner lettere kommer flyet på rett kjøl igjen og stiger over skydekket. Kampordren er utført, snart klatrer flyføreren ned fra setet for å avgi sin rapport(tilhøire)...

Jagerflyverens "hovedbok"

Han er nettop kommet tilbake fra toktet mot fienden, og kameratene vil gjerne se beltet hvor kampflyveren har avmerket antall tokter mot fienden

Således gikk det til

Frankrikes sammenbrudd—som ledende franskmenn forklarer det

Av ALFRED GERIGK

II.

I første del av denne beretning gjenga forfatteren sine samtaler i Vichy med franske politikere og militære personligheter. Første del av samtalene ga frem for alt et innholdsrikt billede av utviklingen av den franske politikk under Daladier og Reynaud inntil begynnelsen av katastrofen. Vi skildrer nu vår utsendte korrespondents samtaler som gir et dypt innblikk i årsakene til det militære sammenbrudd under krigen i Frankrike.

I flere timer har jeg talt med en ung offiser i panservåpnet om problemet: Hvordan kan underet med den tyske pansersuksess forklares?

Vi er i samtalens hete blitt fortrolige med hverandre. Nettop fordi vi har kives med hverandre.

Den unge offiseren, slank, mørkhåret, en lidenskapelig forfekter av Frankrikes sak, har en stor dobbeltlåst dokumentmappe. Han kjemper fanatisk for sin tese: Frankrike er blitt beseiret bare fordi forsvarsmakten manglet materiell.

Vi sitter i en fransk provinsby, i en kafé ved Place Centrale. Midt på plassen et monument: Jomfruen? Vercingètorix? Verdenskrigens falne? I et hvert fall: sverd, heroisk holdning, patos i bronsje eller sten.

Han griper efter sin dokumentmappe, denne unge lidenskapelige offiseren fra panservåpnet.

De tror mig ikke, at det bare var knappheten? Hør nu her! Et dokument!"

Han blar i papirene sine.

Han overveier et øieblikk og legger rapporten i skrivemaskinskrift sammen igjen. Derefter rekker han mig den over bordet: „Se selv."

Rapport fra IV. panserdivisjon

„Legg merke til innledningen. Jeg vil lese de viktigste stedene for Dem. De vil da forstå hvorfor Frankrike måtte bryte sammen."

Innledningen til denne beretning?

Der står en første opskakende setning: „Den IV. panserdivisjon blev opsatt først på slagmarken."

Den unge panseroffiseren blar i rapporten. „Hør her, jeg skal lese de viktigste punkter for Dem. De kan da kontrollere at jeg ikke har overdrevet.

Og så leser han: Den IV. panserdivisjon blev satt sammen av et antall bataljoner som hadde sine garnisoner i franske byer som lå langt fra hverandre: Besançon, St. Etienne o. s. v. Den 16. mai kom disse bataljoner syd for Laon for første gang i forbindelse med hverandre. Til tross herfor måtte de allere 17. mai, dagen efter opsetningen, gripe inn i kampen ved Laon."

Panseroffiseren ser op fra rapporten. „De vil av disse første linjer merke hvor feilen ligger. Vi hadde fanger fra det tyske panservåpen. Ut dannede spesialister gjennem år og måneder . . . Og hør nu videre."

Han tar papiret op igjen som ligger foran ham: „I forholdet 4 av 5 var panservognkjørerne soldater fra 1939. De hadde bare hatt 3 timers øvelse i tankkjøring, og det bare på åpen vei. Den største del av tankmateriellet bestod av vogner som var kommet direkte fra fabrikken og som mannskapene ikke kjente."

Den unge offiseren tier et øieblikk. Man merker hvor smertelig han berøres ved oplesningen av en rapport, som beviser hvor uansvarlig de menn handlet som drev Frankrike inn i krigen. Så tar han sig sammen igjen: „Dette er bare begynnelsen. Det kommer ennu verre ting." Og han blar i sine papirer.

„Den IV. panserdivisjon blev den 17.—25. mai satt inn til motangrep på de tyske tropper ved Laon . . . Under den kraftigste av disse angrepsoperasjoner avanserte den 8 kilometer, derefter måtte den trekke sig tilbake."

Det hele er utrolig. Det hele lyder som opspinn. Men det er allikevel en autentisk rapport som en av panserdivisjonene, og en av de best avgitte efter tapt krig.

Rapporten fortsetter: „Besetningene fra de sønderskutte tanks, som vendte tilbake til sitt standkvarter. fant ingen nye vogner der. Det var mangel på materiall fordi hele divisjonens bestand av panservogner straks måtte settes inn . . ."

Han gjør atter en pause: „De forstår hvor sterkt mangelen på øvelse skadet panserdivisjonens innsats? . . . Hør her hvilke ødeleggende virkninger dette hadde for den IV. divisjons kampdyktighet. Jeg leser videre:

„Ved den IV. panserdivisjons angrepsakjoner fra 17. mai til 5. juni var pansertapene følgende . . ." Han ser op: „Her er en tabell, som ikke vil interessere Dem i detalj, men jeg sammendrar innholdet. Ved begynnelsen av sin innsats rådet divisionen over 325 tanks, deriblant 80 ganske moderne, store „somua" . . . Ved avslutningen av angrepsaksjonene i omegnen av Abbeville den 5. Juni var det tilbake bare 63 tanks, deriblant kun 13 „somua". Til erstatning hadde divisjonen i mellemtiden fått ialt to nye tanks . . ."

„Somua"

Under oplesningen av disse tapstall har panseroffiseren fått et hårdt smil om munnen, et smil som er blandet med høflighet, bitterhet og avvisning overfor fienden av igår. Han retter sig stramt op: "Jeg må si at disse katastrofale tap av de store "somua" skyldtes en særlig omstendighet. Mannskapene og frem for alt antitankskytset kjente ikke til disse nye store vogner. Man tok dem for tyske vogner. Vårt eget antitankskyts skjøt dem sønder og sammen."

Han tar av sig luen og stryker med hånden over pannen som var bedekt med sved. "De vil forstå hvor smertelig en sådan rapport er for oss?"

På den store plassen rundt monumentet larmer det av flyktningsvogner, av avisselgere, av husmødre som i lange køer venter på matvarene foran butikkene.

Panseroffiseren ser atter i rapporten sin: "Nu bare et eksempel. Den IV. panserdivisjon blev, efterat man hadde trukket den tilbake fra Abbéville, satt inn for å dekke tilbaketoget. Bare til forsvar. Ved Somme. Og derfra sydover. Ved avslutningen av våpenstillstanden lå den 50 kilometer nord for Angoulème . . . Ved Angoulème stod tyske tropper da man sluttet våpenstillstand. Tyskerne var stadig et par kilometer innpå ryggen av divisjonen.

Hver aften: faren ved å bli avskåret og tatt tilfange . . . Restene av panservogner og mannskaper kom stadig igjennem. Tenk Dem nu selv i hvilken åndelig forfatning . . . Og dertil kom også den omstendighet at ledelsen vekslet."

„. . . Det var et forferdelig tilbaketog som han måtte kommandere."

Skumringen har lagt sig over byen med dens kaféer, med monumentet midt på hovedplassen. Man mangler ord til å få sagt noe trøstende over denne rystende rapport. Den unge panseroffiser venter det heller ikke. Han har atter lagt omslaget om rapporten sin. Han har smekket igjen dokumentmappen sin med den dobbelte lås."

"De unnskylder mig?" Han har reist sig og ser på klokken. "Jeg har ennu noe å gjøre i regimentskommandoen."

*

Frankrikes panservåpen — et tragisk kapitel, når man går ut fra kamprapportene fra de enkelte hurtig opstilte divisjoner.

Men var det materialknapphet som påførte det franske panservåpen denne tragiske rolle? De fakta som kamprapporten fra den fjerde panserdivisjon fremviser, taler et annet språk. Disse fakta rammer selve kjernen i fransk krigskunst.

Franske tanks på vei til slaget

Hvad konstaterer denne rapport? Enkeltstående bataljoner som først på selve slagmarken blev satt sammen til en divisjon — Mannskapenes mangelfulle utdannelse. Besetningene ved antitankskytset hadde manglende kjennskap til sitt våpen — alt sammen går langt ut over en anklage bare mot materiellet. Hvad denne beretning kan skildre av enkeltheter over en enkel panserdivisjon må, for å gi et helhetsinntrykk, bli fullstendiggjort gjennem videre samtaler og videre dokumenter. Dagene i Vichy byr rik anledning til det.

„et våpen av annen rang"

Til tross for alle erfaringer fra det tyske felttog i Polen, holdt Frankrikes øverste krigsråd fast ved en i den moderne krig besynderlig lydende tese: "Tanks hadde utspilt sin store rolle, de hadde en overraskelseschanse så lenge ikke antitankskyts eksisterte. Nu er antitankskytset så høit utviklet at tanks er blitt våpen av annen rang." Den ånd som taler ut av den øverste franske hærledelses her nevnte tese, sier mere om de dypere årsaker til det franske sammenbrudd enn de rystende enkeltheter som kan berettes om en enkelt panserdivisjons undergang.

Hvorpå støttet denne franske generalstabs tese sig? Beskyldningen om at man på ledende fransk hold skulde ha forsømt å gjøre praktiske forsøk og å samle erfaringer, vilde være feilaktig. Man hadde f. eks, foretatt inngående prøver på hvorlenge besetningene fysisk kan holde ut kampmessig å arbeide i kampmessige panservogner. Man kom da som resultat til et ganske kortvarig ophold. Man trakk konklusjonen: Altså kan heller ikke de tyske tankbesetninger bli lengere tid i sine vogner. Og efter det tyske gjennembrudd gjennem Nederland og Belgia støttet man sig til den usikre og farlige beregning: tyskerne må nu først ta en lengere pause, så deres pansertropper igjen kan bli ytedyktige. En feilaktig slutning som hadde skjebnesvangre følger.

Frankrikes luftvåpen

Luftvåpnet — en fransk tapsrapport gir et overblikk over hvor sterkt Frankrikes luftvåpen var i de avgjørende krigsuker. Fra begynnelsen av de tyske kamphandlinger mot Nederland og Belgia til våpenstillstanden med Frankrike har det franske luftvåpen ifølge denne rapport mistet 29 pst. av den samlede styrke. Det er mulig at man hermed bare mener kamp flyene. Der gis også andre bevis. Den 3. Juni, 3 uker efter at de tyske kamphandlinger hadde begynt mot Nederland og Belgia, avgir det franske luftvåpens øverstkommanderende, general Vuillemin en hemmelig rapport til den øverstbefalende, general Weygand:

> Dersom fienden innen kort tid gjennemfører en ny samlet innsats av panser-og luftvåpen mot den nye defensivfront, vil vi ikke kunne opholde ham lenger når vi ikke allerede i begynnelsen kunde sjalte ut de fiendtlige bombefly ved en samlet innsats av de allierte jagerflyavdelinger. En sådan samlet innsats forutsetter en understøt-

telse fra minst halvparten av det på engelske flyveplasser stasjonerte luftvåpen."

General Vuillemin taler om at han på grunn av den italienske fare måtte kommandere deler av luftvåpnet til det sydøstlige Frankrike, riktig nok "latterlig små kommandoer". Han henviser til at han ved Italias inntreden i krigen måtte avgi ytterligere krefter, dersom ikke "de franske krefter skal bli slått, og kampen for Storbritannia og for Frankrike tapes". Av denne grunn forlanger han avsendelse av 10 britiske jagereskadrer, og erklærer at det for England som for Frankrike "er et spørsmål om liv eller død at disse krav blir imøtekommet omgående".

Dette bekrefter hvad som skjedde i det franske kammers hemmelige møte, hvor ministerpresident Daladier stadig med sin blinde tillit til det engelske luftvåpen førte de deputerte bak lyset når det gjaldt det franske luftvåpens svakhet.

Men det bekrefter også den uhyre lettsindighet hvormed den franske ledelse gikk til en krig, som den ikke var forberedt på.

Motsigelsen

Av samtaler, rapporter og dokumenter får man et helhetsbillede av de franske planer og den franske krigsledelse.

De politiske planer: Innledningen av krigen mot Tyskland.

Generalstabens åndelige forberedelser:

Forsvar og utsliting av motstanderens krefter.

De tekniske forberedelser? Utilstrekkelige for offensiven og ikke sin egen slitasje voksen.

Altså en dobbelt motsigelse: Frankrikes politiske ledelse hadde en angrepsplan, for innledningen av krigen mot Tyskland betydde nu engang krigserklæring og dermed angrep på Tyskland. Generalstaben, som skulde utføre denne politiske plan, hadde imidlertid intet annet enn en forsvarside — for utslitingen av motstanderens krefter er en plan som ikke inneholder noen offensive tanker. Men det redskap som generalstaben hadde til rådighet for å gjennemføre sin plan, altså forsvarsmakten, den var teknisk ikke voksen for en utsliting.

Med disse forutsetninger, med disse indre motsigelser, gikk Frankrikes politiske og militære ledelse inn i krigen.

Motsigelsene blev større: Da kamrets to hemmelige møter i februar og mars — hvis forløp blev skildret her for første gang — førte til Daladiers fall, fulgte en offensivens regjering.

En erobret fransk panserkampvogn på en gate i Rouen

Efter Daladier fulgte Reynaud som angrepstankens ministerpresident.

Republikkens president, Lebrun, presidentene for kammer og senat, Herriot og Jeannenet, besluttet sig for angrep på Tyskland til tross for åt de måtte kjenne til disse motsigelser mellem politisk krigsmål og militær krigsplan, mellem krigsplan og tekniske muligheter.

Innmarsj i Belgia!

Den 21. mars blev Reynaud ministerpresident efter Daladier. In den siste uke av mars blir det tatt beslutning om det britisk-franske fremstøt mot Norge med minekrig og påfølgende landingsplan. I de første aprildager blir angrepsprogrammet utvidet.

Det franske krigsutvalgs møte den 9. april 1940.

General Gamelin og admiral Darlan står siden den 21. mars under press fra den nye ministerpresident, som stadig gjentar kravet: Angrip tyskerne.

General Gamelin, en god frontoffiser, som øverstbefalende en svak altfor forsiktig mann som ikke har forstått å tvinge englenderne under sin kommando, han må nu fatte en beslutning.

Generalen og admiralen fremlegger for krigsutvalget kravet: Det er nødvendig å marsjere inn i Belgia.

Ministerpresident Reynaud er en kalt beregnende regnemester. Han har satt de to ledende øverstbefalende under press. Men han kjenner den franske militærmakts muligheter og vil klarlegge ansvaret: „Forsvarsmaktens overkommando har inntil nu bygget alle sine disposisjoner på den kjensgjerning at fienden med sitt luftvåpen og med sine effektive styrker er den franske forsvarsmakt dobbelt overlegen. Jeg minner den øverstbefalende i dette avgjørende øieblikk om hans tidligere dis-

Fortsettes side 30

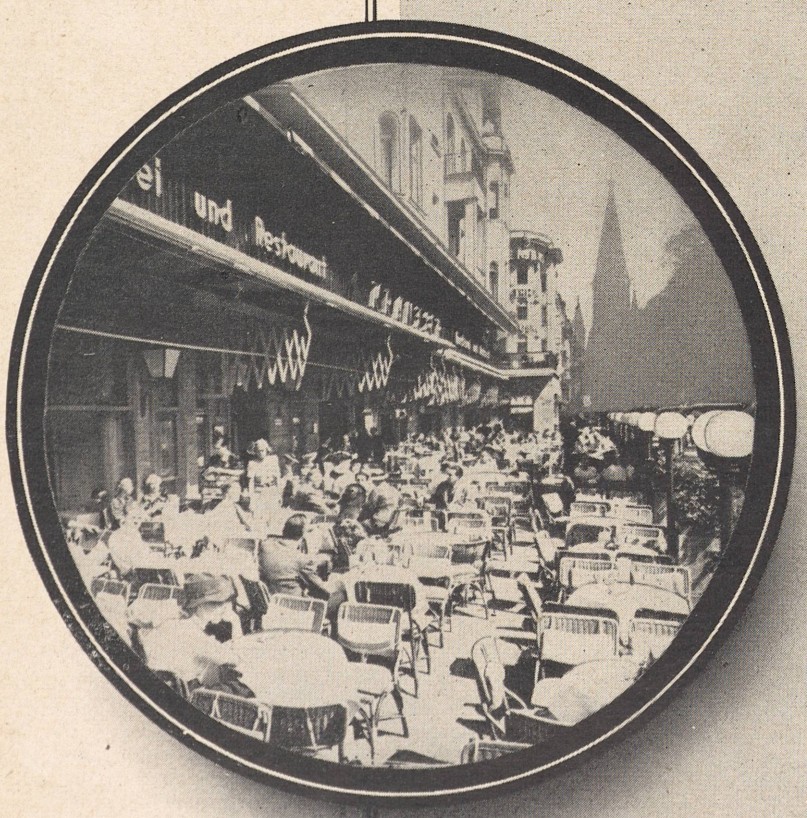
KRANZLER

I BERLIN

UNTER DEN LINDEN

Det historiske Kranzlerhjørne. Helt siden 1825 bestar Kranzlerkonditoriet i første etasje med terassen Unter den Linden. I 2. og 3. etasje restaurant med altan (elevator). Behagelige rum. Hurtig betjening. Øl og vin fra fat.

VED KURFÜRSTENDAMM

I første etasje konditori med stor sommerterasse. I 2. etasje restaurant med altan. Første kl. kjøkken og individuell betjening. Bemerkelsesverdig innredning i biedermeierstil: Fontaneværelset-Motekabinettet — Taglioniværelset — Hosemannværelset—Menzelværelset — Lortzingværelset — Porselenskabinettet utstyrt av Staatl. Porzellan-Manufaktur.

posisjoner. Holder han til tross herfor sine forslag for gjennemførlige?"

Ophisset hit og dit. Også Daladier griper inn. For tre uker siden har Reynauds intriger styrtet ham. Han vet at den krig som han er ansvarlig for, vil avgjøre hans skjebne, han vet at det avhenger av hans svar om han skal styrte i en politisk avgrunn.

Og i sin betenkning uttaler han sig for nødvendigheten av å marsjere inn i Belgia.

Enstemmig beslutning i det franske krigsutvalg den 9. April 1940: Regjeringen vil forsøke å opnå den belgiske regjerings samtykke til operasjonen i Belgia.

Man må være opmerksom på:

Reynaud hadde lenge vært en motstander av Gamelin. Den deputerte fra Pariser-arrondissements som representerte børskvarteret, hadde i sine militære skrifter, i sine taler i kamret, i kommisjonsmøtene ofte nok tatt stilling mot generalen som representerte forsvarstankene. Ministerpresident Reynaud måtte i overensstemmelse med sin holdning som deputert for børskvarteret i general Gamelin se en av de menn, som betydde en stor hindring for hans europeiske idéer. Den deputerte Reynaud var imidlertid som ministerpresident den som hadde størst makt. Generalen måtte lempe sig efter ham, hvis han ikke vilde risikere en avsettelse midt under krigen.

Like før begynnelsen av den tyske offensiv fant der sted en konferanse, hvor general Gamelin advarte: „Det redskap som jeg har i hånden er svakere enn jeg hadde tenkt." Ophisset utbrudd fra Reynaud. Hvad hadde generalen annet å gjøre enn ved senere drøftelser å spille den sterke mann, selv om eller nettop når Reynaud uttalte en av sine ironiske advarsler om forsiktighet.

Fra Gamelins hovedkvarter i Vincennes utgikk ordrene — til hovedkvarteret for den franske armés overkommanderende, general Georges i La Ferté sous Jouarre, til de enkelte arméers hovedkvarterer og staber.

Den VII. armé, Frankrikes eneste hurtige armé, under general Girauds overkommando, trakk sine stillinger over på den annen side av Maaslinjen mot den belgiske grense med ordre om fremmarsj mot Nederland. Vlissingen var bestemt som hovedkvarter for general Giraud.

Sammenbrudd in Norge

Ennu før de nye franske disposisjoner blev til virkelighet, veltet katastrofen inn. Først sammenbruddet i Norge og nederlaget for de franske destroyere, som i all hast var beordret til forsterkning av de engelske flåtestridskrefter.

På en gripende måte skildrer en fransk kapteinløitnant, kommandør på en av disse destroyere, en episode: „Fire engelske jagere var beordret til vår beskyttelse. To tyske fly dukker op. Med full fart skyter mitt skib gjennem vannet. Men våre øine er rettet opover. Larm av maskingeværene, flyene lager et virvar av kurver mot himmelen. Fem, seks, syv minutter. To av de engelske fly styrter brennende ned. Ti minutter — de to tyske fly styrter sig over en av de engelske jagere. Den dreier av. „Fulleste stim og siksakkurs for vårt skib." De to tyske fly jager englenderen og et eller annet sted ute i det fjerne ser vi den gå under i en svart røksky. Kapteinløitnanten smiler: „Mine kamerater i marinen er misunnelige — jeg er en av de få som er kommet i kamp med tyskerne."

Videre: Det norske eventyr mislykket.

Videre: Tysk fremmarsj gjennem Nederland og Belgia og ordre til den eneste hurtige franske armé, til den VII. armé under general Giraud, om å rykke frem mot Vlissingen.

Store proklamasjoner i Paris med hovedpunktet: Tyskerne vil løpe sig fast. I de offisielle kretser den samme optimisme de første to, tre dager.

„Lommen"

Derefter hint møte i de alliertes øverste krigsråd, hvor Gamelin og Churchill den 16. mai står overfor hverandre.

Gamelin: „At Maas-arméen har sviktet, kan bli til en katastrofe. Det er tragisk at dens kommandør var blitt kampudyktig. General Corap hadde fått en slem magesyke. Tyskerne rykker frem mot Abbeville."

Churchill: „Men det er jo bare en lomme."

En lomme kalte man under verdenskrigen den innskjæring som nu og da blev erobret ved en av de offensiver som ikke engang nådde de mål som var bestemt for dagen."

Gamelin: „I denne lomme ligger kanskje det britiske verdensrikes skjebne."

Churchill med en ringeaktende håndbevegelse: „Jo lenger tyskerne rykker frem i retning av Abbeville — desto farligere for dem selv."

Denne replikkveksel den 16. mai beviser: General Gamelin, den gode frontoffiser, den svake øverstbefalende, var ikke uten dømmekraft. Han forstod farene, han var ikke istand til å fremtvinge de avgjørelser som han selv anså som nødvendige.

Tyskerne i Abbeville, Corap's Maas-armé rent overende. I Paris må man avblåse den optimisme som man de første dager av det tyske angrep kunstig har holdt oppe. Det er uunngåelig: Flyktningene fra Belgia, fra det nordlige Frankrike, strømmen av rykter gjør det tvingende nødvendig at det skjer noe for på ny å gjenvinne befolkningens tillit. Ophissede sammenstøt mellem Reynaud og Gamelin. Generalen forlater hovedkvarteret, tar avskjed fra årelangt arbeid. Ministerpresident Reynaud har bruk for store navn som kan vekke tillit hos befolkningen.

„Den dummeste begivenhet"

Den 18. mai blir marskalk Pétain visepresident i regjeringen.

Som Frankrikes ambassadør i Madrid har marskalken sagt et ord som lyder avskyelig for alle Reynauds venner: „Denne krig er den dummeste begivenhet i den tredje republikks historie." Marskalken har midt under krigen ført samtaler med den tyske ambassadør i Madrid — høflig konversasjon bare ved offisielle mottagelser, men allikevel usedvanlig mellem krigførende nasjoners ambassadører.

Men Reynaud har bruk for et navn. Marskalkens baktanker? Mange mener at han allerede da tenkte på våpenstillstanden som han kunde fremme bedre som visepresident for ministerrådet enn i rollen som ambassadør i Madrid.

General Weygand, øverstbefalende for Orient-arméen, kommer til Paris. Presserende konferanse med Reynaud. Weygand overveier et par timer. Han ytrer sig til sine venner: „Jeg kan da ikke avslå kommandoen med den eneste begrunnelse at tingene står dårling, nesten håpløst. Jeg må gjøre et forsøk."

Den 20. mai: Weygand øverstkommanderende.

22. mai: De alliertes øverste krigsråd hos Weygand, den nye øverstkommanderende. Weygands plan: De fransk-engelske stridskrefter, som er blitt avskåret, må under den belgiske hærs sikring rykke frem i retning av St. Quentin i flanken på de tyske panserdivisjoner, mens general Frère's armé rykker mot nord fra Beauvais. På denne måte må forbindelsen mellem nord-sydarméene bli gjenoprettet over Arras.

Churchill samtykker. Han samtykker også i kravet om at det britiske luftvåpen (ifølge protokoll) „vil sette inn i kampområdet med full kraft".

I det tyske hovedkvarter forstår man vanskeligheten ved at de tyske tropper mellem Maas og Abbeville kan bli utsatt for en kryssild. Man kaster infanteri inn i dette rum. Det fransk-engelske angrep, samtidig fra nord og syd, er fastatt til den 23. mai.

„Stor moralsk forvirring"

24. mai. Ministerpresident Reynaud til ministerpresident Winston Churchill. „I strid med den felles fastsatte plan er byen Arras igår blitt rømmet av engelske tropper ... General Weygand har nettop erfaret at den engelske armés tunge enheter blir skjøvet mot Le Havre, hvilket fremkaller stor moralsk forvirring på den bakre front."

General Weygands siste og eneste kampplan er falt i fisk ved at englenderne rykker nordover, mot Kanalen.

Om Boulogne og Calais og Dunkerque trekker det sig sammen til det siste store slag i det nordlige Frankrike. Offensiv- og gjennembruddsplaner? De eksisterer ikke lenger. General Weygands plan av 22. mai er aldri blitt til virkelighet.

25. mai: General Weygand, den nye øverstkommanderende som har lidd skibbrudd i det første forsøk på å overta overkommandoen også over de engelske tropper, står overfor ministerpresident Paul Reynaud: „Fra denne time av, herr ministerpresident, må De se nødvendigheten av en våpenstillstand i øinene."

Dette var før tragedien i Dunkerque. Det var før den franske overkommandos rystende, oprørende, lidende rop om hjelp til englenderne: „Det engelske tilbaketog har tvunget general Weygand til å forandre hele sin opmarsj. Han ser sig videre tvunget til å gi avkall på å utfylle hullet og å danne en uavbrutt front."

„Admiral Nord melder at foruten de 25.000 franskmenn som forsvarer Dunkerque blir det ytterligere 22.000 franskmenn tilbake. Alle englendere skal iaften (20. juni) transporteres bort. Når de 22.000 franskmenn kan transporteres bort, blir ennu 25.000 forsvarere tilbake. Admiral Nord forlanger at samtlige britiske fartøier og fly blir stillet til disposisjon for borttransporten."

Og så begynner ropene til England om hjelp: Send oss flyvere — ropene om hjelp som ikke blir hørt.

Først senere, da alt allerede er tapt for Frankrike, meddeler Churchill engang underhuset: han er lykkelig over at det engelske luftvåpens hovedmasse ikke blev satt inn i Frankrike, men blev holdt tilbake til forsvaret av øien.

Da general Weygand den 25. mai for første gang taler om våpenstillstand, var den tyske ring allerede sluttet omkring Flandernarméene. Men ennu holdt de en bred kyststripe fra Calais til Zeebrügge, ennu var en siste levning av Belgia besatt av de alliertes tilbakestrømmende arméer, ennu strakte Flandernarméenes rum sig i syd over Ypern og Lille til Lens og Douai.

Weygands første våpenstillstandsplan blev avvist. Han måtte være klar over, at alt annet bare kunde være utsettelses-og redningsforsøk. Fremtidig offensiv umulig — det var konklusjonen. Altså opbygging av en forsvarsfront i syd for de tyske kamplinjer, mens Flandernarméen i nord kjempet sin dødskamp. Hver eneste dag som Flandernslaget varte var til beste for denne opbygging av forsvaret. Hvor lenge kan arméene i Flandern binde de tyske krefter?

Tre dager efter er tyskerne allerede forbi Ostende — kyststripen blir smalere. Og den franske armé ved Lille er brutt sammen. Man vet at det nu bare kan dreie sig om dager og om timer.

29. mai: Marskalk Pétain, stedfortredende ministerpresident i ministeriet Reynaud, tar på ny op spørsmålet som kan avgjøre Frankrikes skjebne og fremtid. I tilslutning til den øverstkommanderende krever nu marskalken av Frankrike våpenstilstand. Ennu står de tyske arméer i kamp på de flanderske sletter. Ennu har de ikke overskredet Somme. Ennu er Italia utenfor krigen. Ennu kan kanske det fullstendige sammenbrudd unngåes, ennu kan kanskje Frankrike redde en del av sin indre kraft over i freden.

Reynaud avslår, Reynaud forhandler med England.

4. juni — Dunkerque tatt av tyskerne, den siste stilling ved den flanderske kyst.

5. juni — Tyskerne begynner angrepet ved Somme mot Weygands flyktig opbyggede forsvars-

front. To dager i engstelig spenning og svakt håp: Vil forsvarslinjen holde? Vil englenderne endelig sende fly?

Tyskerne foran Paris

6. juni: Weygandlinjen gjennembrutt for første gang! Nu vet man allerede at katastrofen er uunngåelig. Og ennu en gang, før man rømmer hovedstaden, forbitret kamp om våpenstillstand. Er det ikke det siste øieblikk til å unngå Italias inntreden i krigen? Men Reynaud vet det bedre. Han tror ikke at Italia vil gå inn i krigen. Han tror bare at Roma vil fremtvinge forhandlinger. Og i denne tro har han gjennemført en rask kulisseforandring — det vil være tilstrekkelig til å berolige Italia: Noen menn som har forbindelser med Italia blir optatt i kabinettet. Baudoin, eier av Dsjibutiaksjene, Roux, som gjennem slektskapsforbindelser skal knytte forbindelse med Roma.

Tyskerne i Compiègne, tyskerne foran Paris. Frankrikes militære vet at hovedstaden ikke kan forsvares. Begivenhetene velter inn: Rømning av Paris, regjeringens flukt, Italias krigserklæring. Den 12. juni kabinettsmøte i Tour og dermed nest-siste akt av tragedien: Hovedstaden er rømmet, men ennu ikke besatt av tyskerne. Pétain og Weygand er enige om at intet kan hindre tyskerne fra å besette hele Frankrike. Forbitret kamp under ministerrådet. Reynaud opnår en siste utsettelse. Han vil forhandle med Churchill. Den tyske fremrykning fortsetter. På Maginotlinjens forter hamrer de tyske skyts, de tyske bombeflys angrep. At enhver utsettelse, at enhver motstand er meningsløs, beviser rapportene fra alle frontavsnitt. Det finnes ikke noen strategiske planer mer, det forekommer nu bare nytteløs, heltemotig motstand her og der, mens Reynauds utsettelse løper, må regjeringen begi sig på videre flukt fra Tours til Bourdeaux. Og på denne skueplassen for tragediens siste akt lykkes det endelig, men for sent for Frankrike, å trenge vekk fra makten de par menn, der som de siste advokater for krigspartiet prediker flukten fra landet, den videre flukt inn i en krig uten ende.

Vichy

Det er kvell i Vichy. I gatene, i kaféene er lysene slukket. Beboelseshus og hotellhaller er mørklagt. Men i den milde, stille luft ved Alliers strand sitter vi til langt på natt i en siste samtale om Frankrikes skjebne.

„Det er Dem uforståelig at man ventet så lenge til klikken omkring Lebrun og Reynaud blev satt ut av spillet? De må ikke glemme at den tredje Franske Republikks forfatning hadde vennet franskmennene til en stiv formalistisk tenkemåte.

Presidenten var nu engang den eneste som kunde utnevne eller avskjedige regjeringen. Og en katastrofe var nødvendig for å bryte igjennem denne stive tenkemåten. De må ikke glemme at alle forfatningsrevisjoner i de forgangne år er strandet på denne stive formalistiske innstilling . . ."

Politikeren som på denne måte forsøker å forklare den siste akt av den franske tragedie, har lenge kjempet for en forfatningsreform og avskaffelse av overlevde parlamentariske former. Gir hans forklaring nøkkelen til problemets løsning? Den streifer dog bare de siste begivenheter, den går ikke inn til tingenes kjerne. Man må forsøke, på grunnlag av disse dagers samtaler, av de oplysninger som fremkom av dokumenter og skildringer, å nå frem til den sammenfattende konklusjon. For tyskeren er de motsigelser som fremkom påfallende.

„Blir ikke alle forklaringer hengende ved ytre ting? De militære sier: Materiellet har beseiret oss. De forhenværende franske regjeringer søker å unnskylde sig med at den militære ledelse sviktet. Politikerne av idag mener at skylden ligger hos deres forgjengere. Sammenfatter man denne begrunnelse, kan man komme til følgende resultat: Mer materiell, en tidligere forandring i den militære ledelse, en god porsjon dyktig diplomati og Frankrike vilde ikke ha tapt krigen. Men når dette er konklusjonen, kunde da sammenbruddet være så stort, kunde fallet være så dypt, kunde katastrofen ha veltet så plutselig inn at nasjonen i disse få dager ennu ikke har forstått den?"

En lang taushet.

„Det er vanskelig å gi et svar," sier den andre til slutt med mild stemme. „Men De har rett, man må søke å finne et svar. Mangel på materiell, mangler ved den militære ledelse, regjering på feil kurs- det er ganske visst altsammen ytre ting. De virkelige årsaker ligger dypere. Vi hadde vunnet verdenskrigen. Ikke med egen kraft. Men man var for stolt til å innrømme det. Og man trengte sig inn i en seiersrolle som ikke stod i forhold til egen kraft. Gjennem tyve år å spille en rolle som man ikke er voksen for, det øder resten av kraft og energi. Frankrikes ledende maktstilling i Europa? Det flyktet inn i Folkeforbundet fordi det følte sig for svakt. Frankrike demokratiets tilfluktssted? Siden år og dag funksjonerte det ikke lenger og med fullmaktslover og dekreter hadde vi et diktatur bak parlamentariske kulisser . . ."

Atter en kort pause. Så beslutter han sig til en siste konklusjon. „Frankrike, Frankrike i seiersrollen fra 1919, demokratiets Frankrike var et levende lik — der har De den dypeste årsak til sammenbruddet. Der var innsiktsfulle politikere som år og dag forlangte at man skulde opgi den rolle som man på en lettsindig måte hadde overtatt. Der var unge, motige, besluttsomme krefter som forsøkte å puste nytt liv i Frankrike. Noen gikk trett i denne kampen som måtte såre den franske forfengelighet. De andre blev kvalt av den formalistiske tenkning som har bestemt den tredje republikks vei inntil dens siste dag."

Frankrikes sammenbrudd, slik som Frankrikes ledende menn forklarer det. Hvilket berg av problemer må det franske folk overvinne for å komme til nye erkjennelser. Hvilke indre forvandlinger må dette folk gjennemgå for å finne en ny vei.

Slutt

Til ethvert formål

har OLYMPIA den passende skrivemaskin. Til kontorbruk den pålitelige OLYMPIA 8 med dens mange fordele, og i forskjellige vognbredder, også med desimaltabulator. I transportable modeller fremstilles: ELITE, PROGRESS og SIMPLEX, såvel som PLANA, den første tyske flate skrivemaskin. For alle maskinenes kvalitet, så forskjellige de enn er i anvendelse og pris, garanterer de felles navn:

Olympia

OLYMPIA BÜROMASCHINENWERKE AG. ERFURT

Forbi den lukkede engelske ambassade iler ministerienes kontorfolk til sine arbeidsplasser

Wilhelmstrasse

fra kl. 7 morgen . . .

Den første besøkende i Utenriksministeriet er avisgutten med morgenavisene

Presis kl. 7 marsjerer vaktmannskapet nedover Wilhelmstrasse for å avløse sine kamerater ved det nye rikskanselli i Voss-strasse

2 minutter senere får vekteren fra vaktselskapet sin velfortjente dagsro, mens . . .

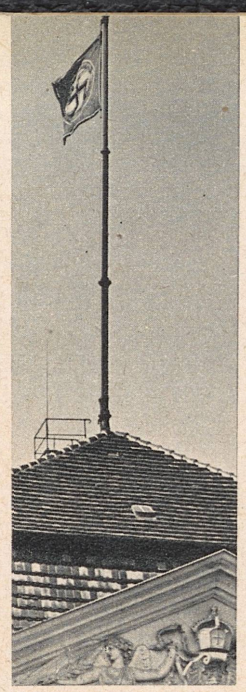
. . . sigarettmannen på Wilhelmsplass ruller sin kjørbare kiosk inn i „kjøperfronten"

„. . . med gongongslaget er det tre minutter over syv" lyder det fra et åpent vindu i rikskanselliet — og konstablen stiller klokken sin

5 minutter på 8 forlater kansellienes kvinnelige sekretærer undergrunnsbanen på Wilhelmsplass

Flagget over rikskanselliet viser at der Führer er i Berlin — og allerede nu . . .

. . . innfinner „besøkende" sig fordriver tiden så godt det lar sig gjøre og . . .

. . . venter tålmodig i håp om at et eller annet skal hende. Det lønner sig, for . . .

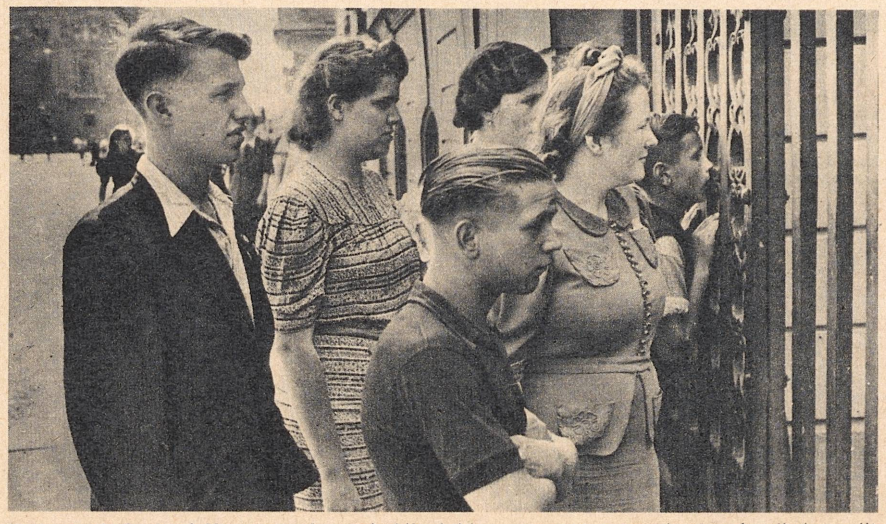
. . . til om middagen . . .

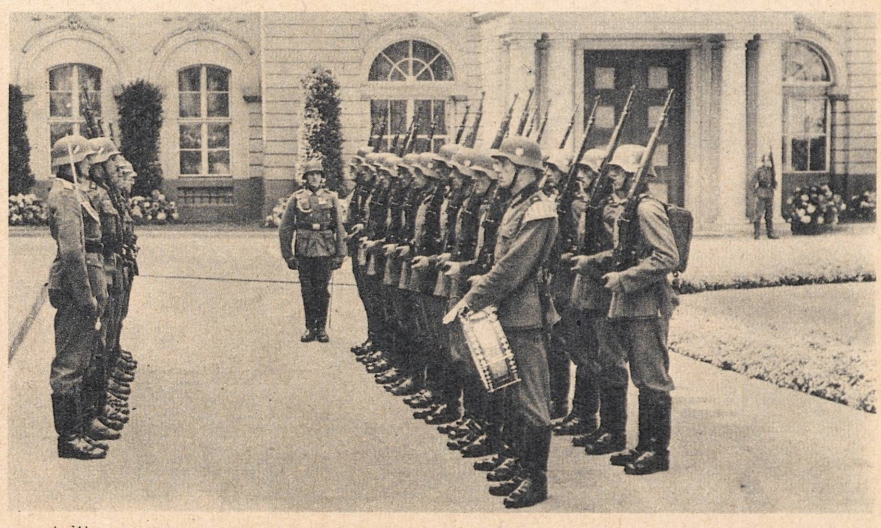

Ved innkjørselen til Propagandaministeriet går riksminister, dr. Goebbels ut av sin bil og begir sig til sitt daglige arbeide

. . . riksmarskalk Hermann Göring passerer portalen, hilst med begeistring av „tilskuerne ved gjerdet"

Trommehvirvler! Kommandorop! Alle kikker spent gjennem det gamle rikskansellis portgitter, hvor forgadring av vaktene finner sted presis kl. 12 — alltid et interessant skuespill for berlinerne

. . . Kl. 12

Rundtur i byen år 1940: Gammeldagse overbyggede benkevogner med ferierende drar gjennem Wilhelmstrasse

Trafikken øker — Trafikk-konstabler ved de forskjellige gatekryss i Wilhelmstrasse begynner signaltjenesten: klokken er presis 12

TYSK
HUMLE
TYSK
MALT
TYSK
ØL

FORLANGES I HELE VERDEN

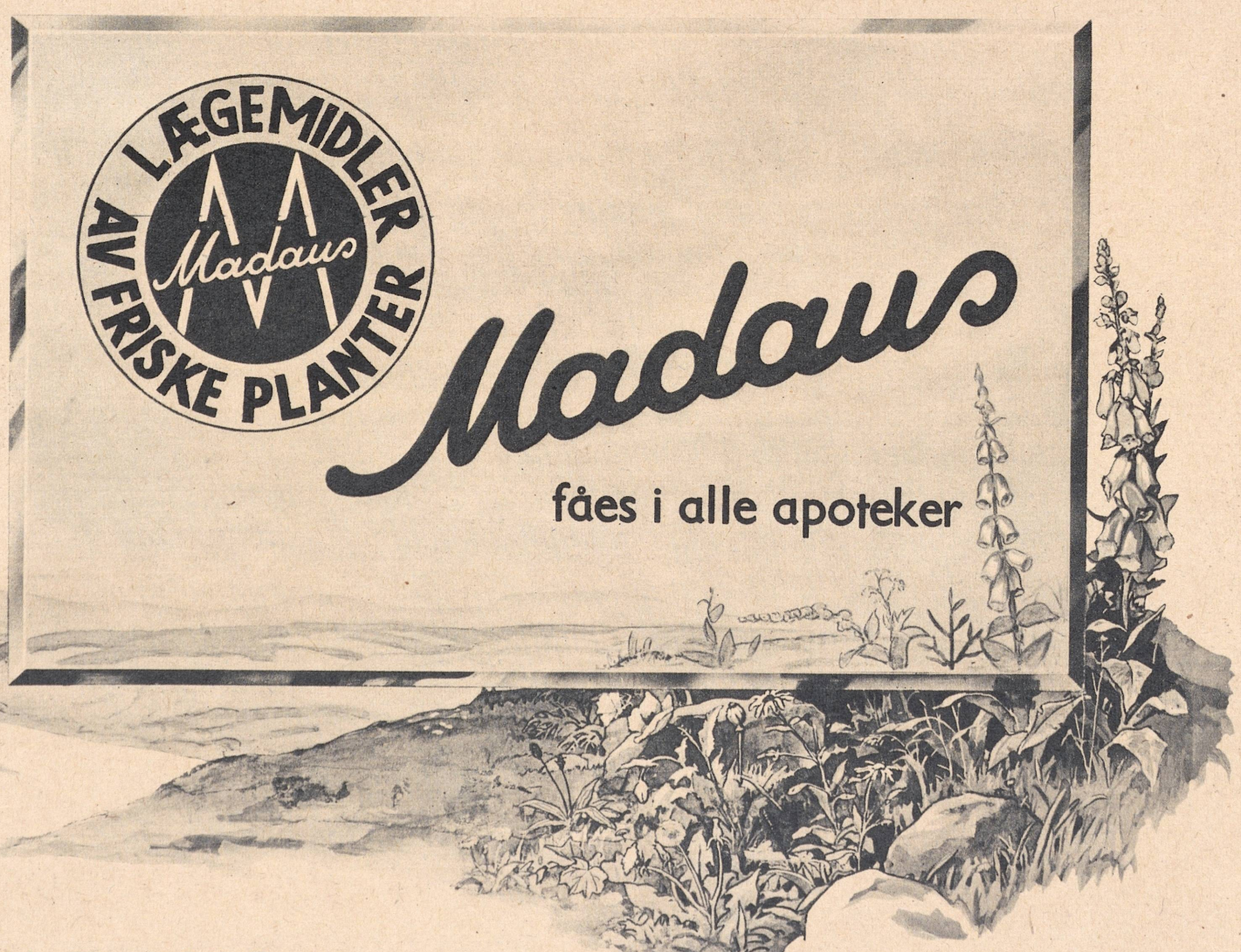

Salgssteder angis bare gjennem
Ausfuhrgesellschaft
der Deutschen Brauwirtschaft m.b.H.
München 27
Vilshofenerstraße 8

Den siste dag ved sjøen

Hun er den eneste som er blitt igjen ved stranden, for sommeren er forbi. Imorgen reiser hun også — bare ennu engang ned i den blågrønt lysende bølge, kraft mot kraft, til siste avskjed!

DR. MADAUS & CO., RADEBEUL / DRESDEN

Fortsatt fra side 13 (Hvorledes har de greid det?)

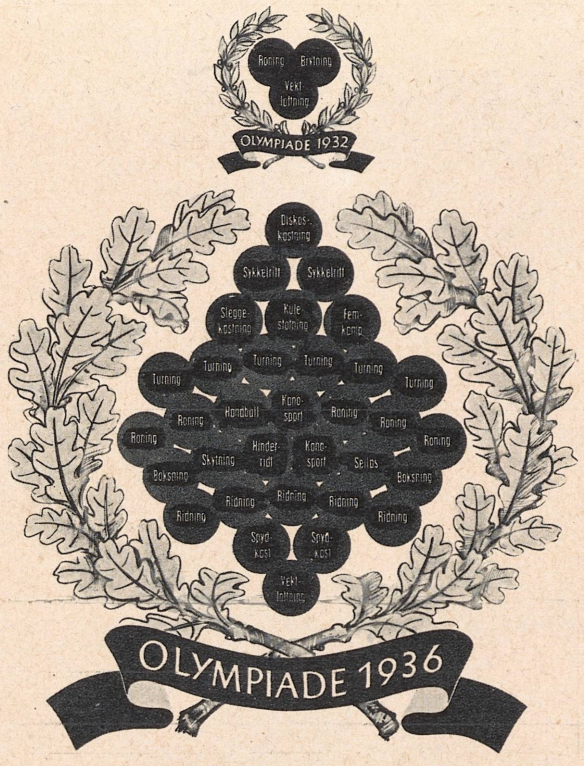
Det tyske idretts merke

I de siste år er det tyske idrettsmerke blitt meget populært. Det kan tas av en hver tysker som har fylt 18 år. Det er det synlige bevis på kroppslige prestasjoner. I 1932 blev utdelt 48 861 idrettsmerker. Efter den tid viser kurven en stigning fra år til år og nådde i olympiaåret mer enn 100 000. Meningen med dette merket er å opnå en god gjennemsnittsytelse på alle idrettens områder. Man får idrettsmerket i bronse når man i de 5 forskjellige idrettsgrener har bestått en prøve son man selv kan velge. Gruppe 1: Svømming, gruppe 2: høide og lengdesprang, gruppe 3: korte og mellemdistanseløp, gruppe 4: kulestøt, diskos-eller spydkast, stenstøt, apparatturning, hurtigløp på skøiter, skytning, fotball, vektløftning, roing eller seilflyvning. Gruppe 5: utholdenhetsløp og marsj. Den som i 8 år på rad, eller i en alder av over 32 år, har avlagt prøvene får idrettsmerket i sølv. Den som i en alder av over 40 år ennu er i stand til å opfylle betingelsene får æren av å bære det tyske idrettsmerke i gull. Han har nådd det tyske idrettssystems mål.

På denne måte har vi greid det

Hensikten med merket er at det må tas flere ganger. Det er ikke bare en prestasjon en gang i ungdommen, innehaveren skal vedlikeholde legemets ytelsesevne fra år til annet. Han må ikke bli stiv og støl med årene. Den som engang var en idrettsmann, men som siden har fått mage er ubrukbar.

Legemsøvelser er blitt en dagligdags ting for vårt folk. Før 1933 var det 5 millioner som varetok og dyrket dette gamle tyske gode. Idag er det 20 millioner tyskere som planmessig driver legem-

Det sier alt:
Ved olympiaden i Los Angeles i 1932 vant Tyskland 3 gullmedaljer Ved Olympiaden i Berlin i 1936 blev det vunnet 33 første premier

søvelser og som fra ungdommen av arbeider med i det enhetlige system som går ut på en videre utvikling fra den alleryngste i „Jungvolk" til innehaveren av det tyske idrettsmerke i gull. Senere kommer det til å bli 40 millioner! Ennu i år 1933 var denne streben, denne glødende tyske lengsel efter å beherske og dyrke sitt legeme splittet i 300 forbund og mange underavdelinger. Siden 1934 er hele den tyske idrett sammensluttet i N. S. Reichsbund für Leibesübungen, hvor der med henblikk på å opnå de beste ytelser arbeides for samme mål.

Den utenlandske presse har med de første knusende slag for øie trodd at vår forsvarsmakt og vårt folk kunde sammenlignes med en „sjelløs maskin"; men en slik begeistring av millioner hadde aldrig kunne opflammes på befaling eller ved hjelp av tvang eller streng eksersis. Nasjonalsosialismen som er fremstått av folkets vilje til fornyelse av legeme og ånd har gitt støtet til overvinnelsen av den gamle tyske svakhet, splittelsen, og ledet alle inn på samme vei. Efter nedgangens tid brøt så århundregammel elementær kraft ut av folket og strømmet inn i den riktige retning.

På olympiaden i Los Angeles i året 1932 gjorde vi det dårlig. Det het sig dengang, og i utlandet hørte man gjerne — vi tyskere vilde aldri komme til å reise oss igjen efter verdenskrigen. Tyskeren var blitt svak: 4 år senere ved de olympiske leker i Berlin i 1936, var vi den førende idrettsnasjon i verden! Ved en olympiade i 1940 hadde vi ganske sikkert kunne fremvise ennu bedre resultater. Og vi har også bevist det, men på en annen skueplass, der hvor det blev krevet av oss.

Vi har ikke bare drevet vårt folks idrett frem med en sådan kraft for å opnå olympiske toppydelser, men for vårt eget folk slik at det er sundt og friskt og er skikket til de største prestasjoner i den stund hvor det blir fordret av oss. Hurtigere enn vi ante det er denne time kommet, men vi var beredt. Og vi har i denne tid ikke holdt våre ypperste idrettsfolk tilbake for kommende sportsdåder. „Mine idrettsmenn vil være de beste soldater", erklærte rikkssportsføreren i september 1939. Han hadde rett . . .

Gustav Gärtner

Jod-Kaliklora

Tannkremen som legene anbefaler

inneholder 0,0075 % organisk jod, av hvilket ca. 0,000035 g jod absorberes av tannkjøttet under tannpussingen og fordeles i legemets indre organer.

Jod-Kaliklora er en behagelig skummende tannkrem av beste kvalitet (uten klorsur kali!) med en serdeles velsmakende og forfriskende aroma. Den minimale mengde organisk jod er tilstrekkelig til en varig desinfeksjon av munnhulen (videnskapelig påvist) og beskytter tennene såvel som tannkjøttet mot sykdommer, og da særlig mot den i hele verden utbredte paradentose.

Dessuten er Jod-Kaliklora anerkjendt av legene som prophylakticum mot forkjølelser, alderssymptoner (arterieosklerose) og virker stimulerende på alle organer.

Opplysninger og brosjyrer fåes gjennem videnskapsavdelingen i den kjemiske fabrikk

Queisser & Co., K. G., Hamburg 19

Et lite psykologisk eksperiment:

En pakke ligger på gaten

Tre pratende barn ser ingenting av verden omkring sig. De stormer avgårde og ser overhodet ikke den herreløse pakke

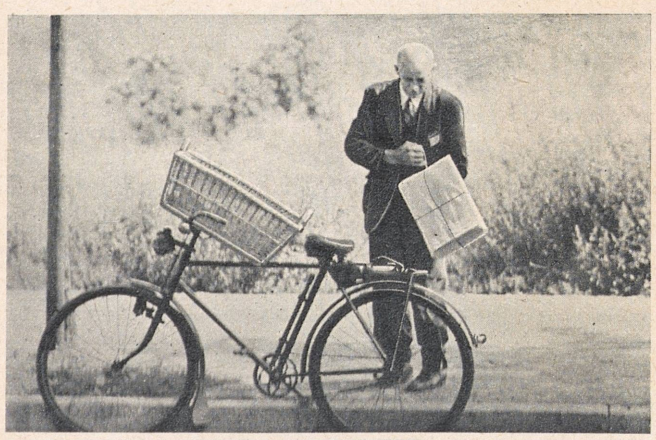
Den gamle konen har sin egen verden i sig. Hun tenker på den forgangne tid. Hvad bryr hun sig om fremmed gods?

Den mistroiske mønstrer den fristende pakke. Men vet man om det ikke er en felle? . . . Adjø!

To gutter har opdaget skatten. Pakken er tom. De snører den til igjen, småflirer og legger sig på lur

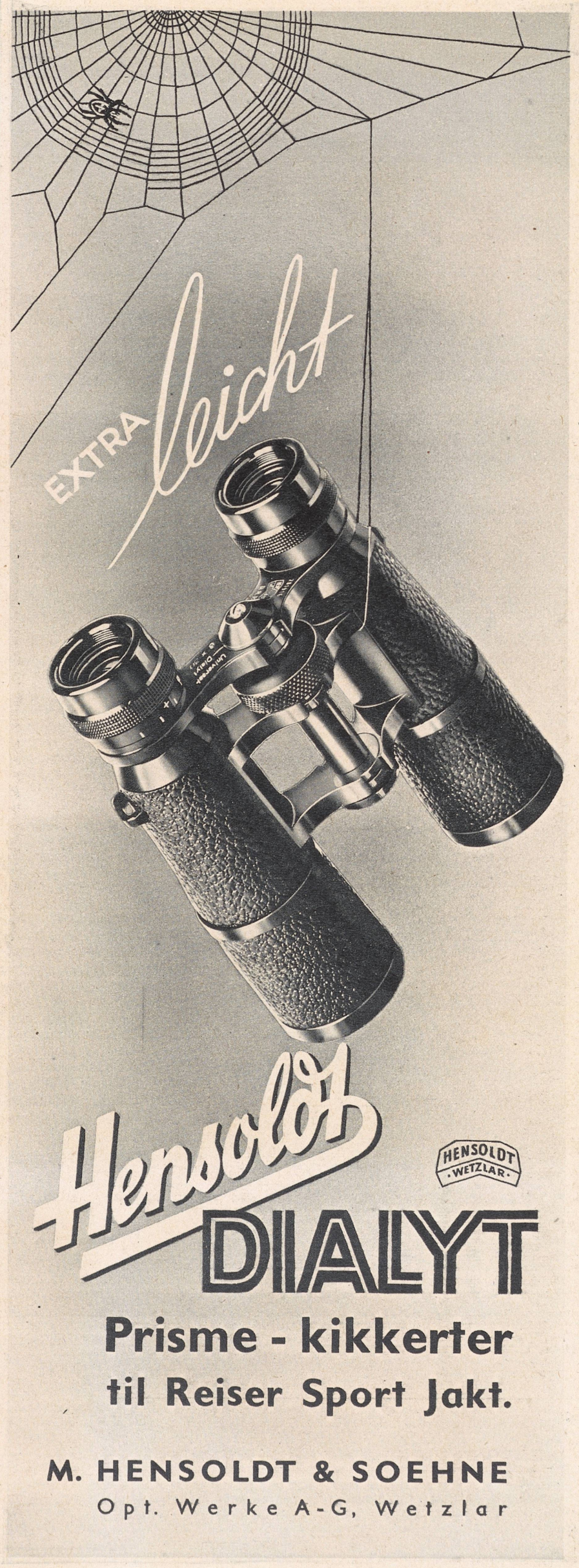
Den skinnbarlige havesyke kommer kjørende på sykkel og får øie på den herreløse skatt, stiger av, veier pakken i hendene og så begynner en lang, indre kamp. Samvittigheten seirer, pakken kastes til jorden, havesyken flykter sin vei

For moren er pakken en anledning til belæring: „La den være, Ursula, den tilhører ikke oss." Atter ligger pakken der, men nu . . .

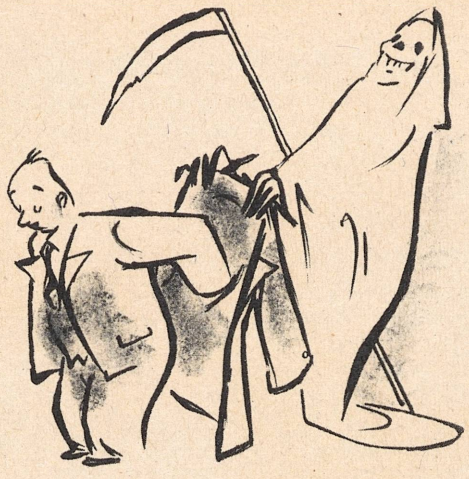

. . . er leken ute. Gatefeieren løser op pakken, ryster på hodet. Fotografen og guttene drar bort

LA DIG IKKE HJELPE PÅ MED FRAKKEN!

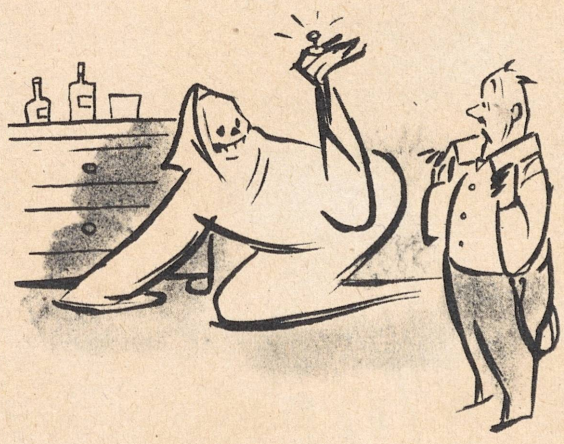
Forslag til livets forlengelse

Bare den „maskerte tynne" lar sig hjelpe på med frakken

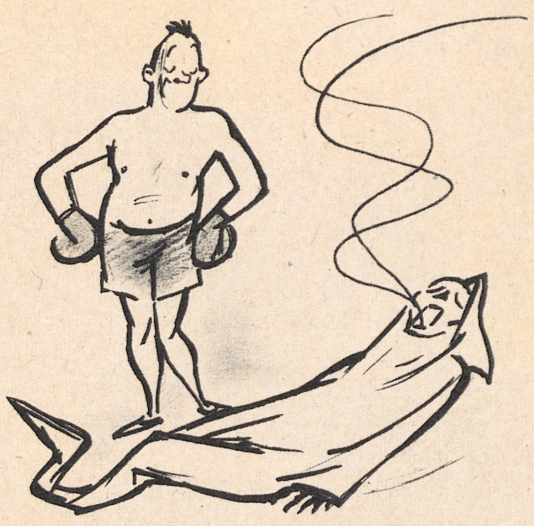

eller tar heisen istedenfor å gå op trappene

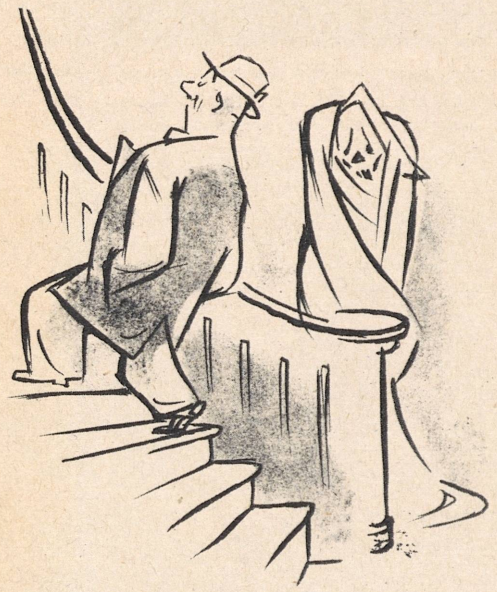

Han bøier sig aldri for å ta op skjorteknappen, og . . .

De pålideligste mennesker i verden er forsikringsstatistikerne. Deres angst for å måtte betale forsikringspremier tvinger dem til nøiaktighet. De har opdaget at menneskene prinsipielt lar sig inndele i to grupper: De virkelig tykke og de maskerte tynne. De ekte tykke er de hos hvem enhver bevegelse driver svettdråper frem på pannen. Skaperen vilde at de skulde være tykke, behagelige og godmodige. De maskerte tynne har imidlertid mellem det 25. og 35. leveår latt sig overrumple av sin største fiende, av behageligheten. De har lagt på sig fett, og dette fett truer deres liv. Ethvert kilo som ligger over normalen for tynne, reduserer deres levetid med to prosent. Forsikringsstatistikerne har regnet ut at der finnes bare ti prosent ekte tykke, bare tredve prosent ekte slanke, mens resten på seksti prosent hører til de maskerte tynne. Seksti prosent av menneskeheten er altså truet av den for tidlige død. Vil de nå den alder de egentlig skal ha, har de bare to muligheter. De må stadig bevege sig eller stadig ergre sig. Ergrelse og bevegelse holder menneskene slanke og unge. Men stadig å kunne ergre sig er en kunst som neppe en eneste av oss kan, å holde sig i stadig bevegelse er nesten like så vanskelig, men det lykkes lettere enn med ergrelsen. Forsikringsstatistikerne har videre regnet ut at den værste fiende for de maskerte tynne, er det faktum at de holder for tidlig op med gymnastikken. De begynner for tidlig med den, og de slutter for tidlig med den. De fleste driver med gymnastikkøvelser mellem det 15. og 25. år, da de egentlig ennu ikke har bruk for den — vi taler stadig ut fra helsegymnastikkens synspunkt — og hører op med gymnastikken når de gifter sig, altså mellem det 25. og 30. leveår. Disse år og årene efter er imidlertid det dødelige fetts tid. Ut av dette dilemma hjelper bare ett, nemlig anvendt gymnastikk. Den som er for doven til en halv times morgengymnastikk, (og de fleste mennesker er for dovne), han bør ikke benytte heis, han bør ikke la sig hjelpe på med frakken, han må plukke op hver knappenål som er falt på gulvet, han må lete op hver ulldott som har rullet sig sammen under sofaen, kort sagt, han bør ikke forsømme noen anledning til bevegelse. Sveden er vår venn. I vårt ansikts sved skal vi ete vårt brød. Denne bibelske forbannelse er den eneste velsignelse som finnes for oss mennesker, hvilen er døden.

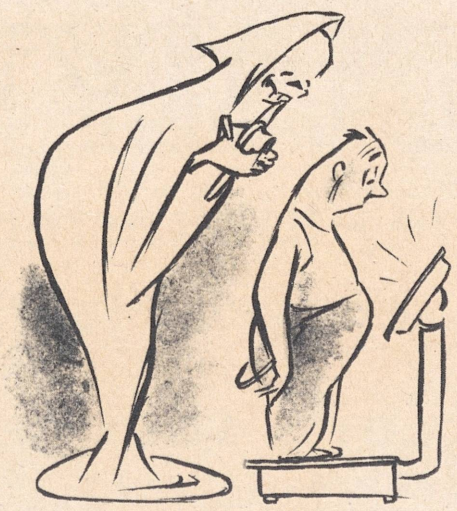
For bare på den måte avverger du din for tidlige død.

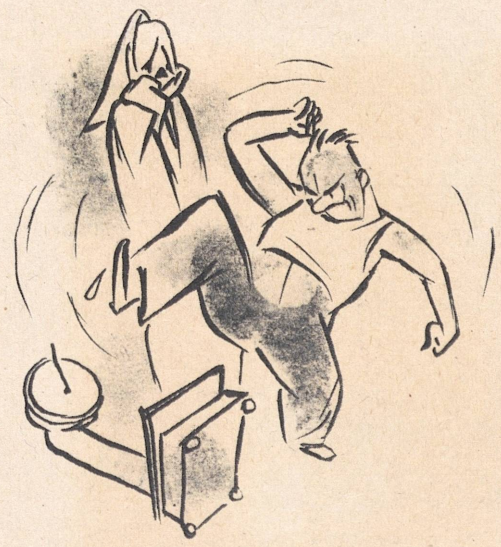
Gå alle trapper som du møter på din vei!

La dig aldri hjelpe på med frakken!

. . . er forferdet over at han allerede er blitt tykkere igjen. Den for tidlige død står bak ham og gnir sig i hendene.

Men ennu har han tid til å ta sig sammen. Allerede en riktig kraftig ergrelse hjelper ham litt på vei.

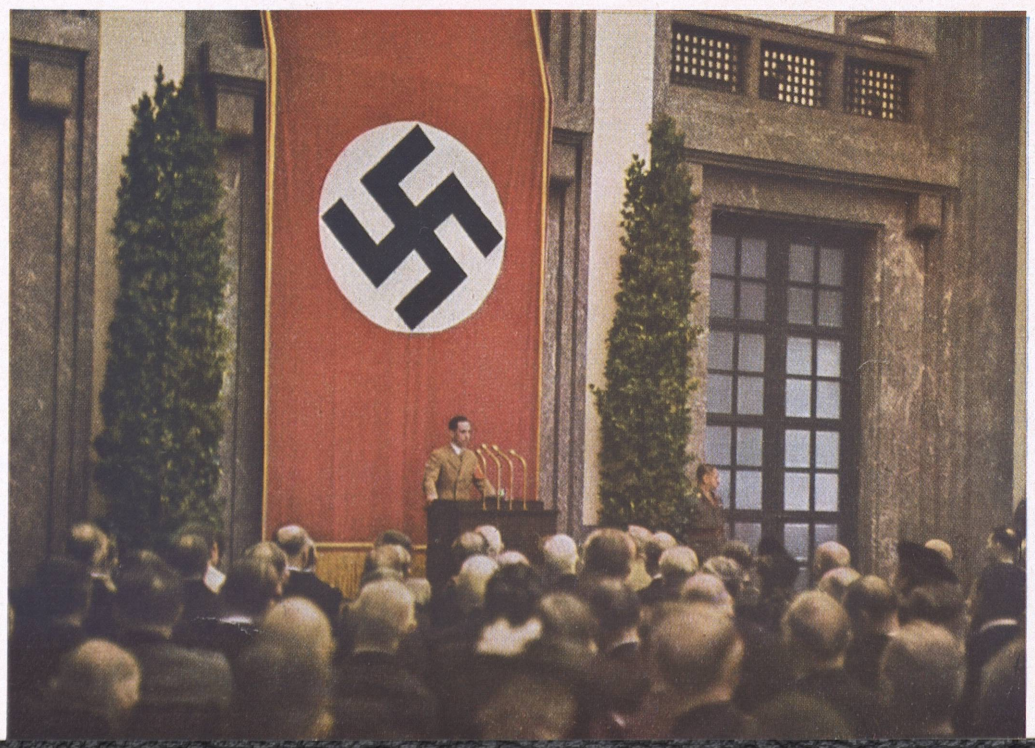
Men forøvrig: bøi dig selv når du har mistet noe! Bare på den måte vedblir man å være slank!

I den tyske kunst' hus

i München

Den 27. juli åpnet Der Führers stedfortreder Rudolf Hess den fjerde Store Tyske Kunstutstilling i München. Åpningstalen som klarla de kunstneriske ytelser under krigen, blev holdt av dr. Goebbels. (Billedet nedenfor) De malere som har forsøkt å fastholde oplevelsene ved fronten ut fra egen umiddelbar betraktning, utstiller dennegang i en egen sal i "Haus der Deutschen Kunst". Til høire et billede fra denne salen: "Kombattanten i Polen", av Richard Eichhorst, nedenfor til høire, maleren Paul Mathias Padua, som blev såret i Belgia, og hans frue under en rundtur gjennem utstillingen

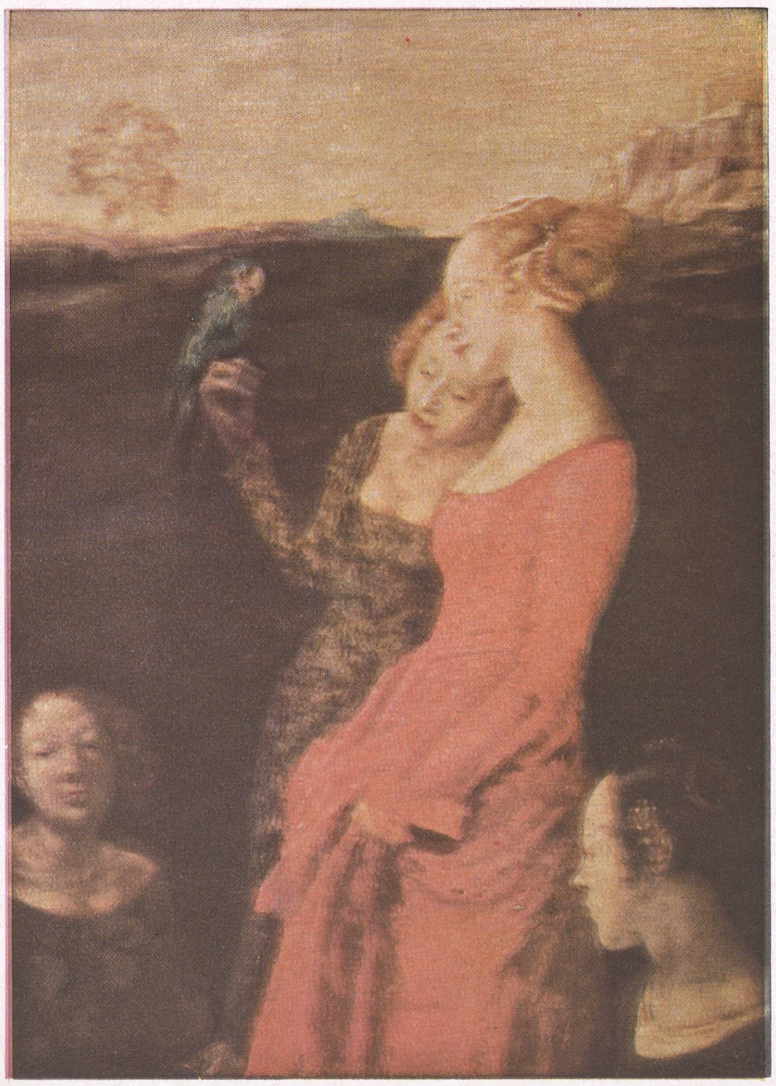

„Efter badet“ av Johann Schult (maleri-utsnitt)

Fra utstillingens 1397 kunstverker

„Bondebruden“ av Sepp Hilz, som bor i Bad Aibling i Syd-Bayern. Nedenfor to malerier: Friedrich Stahls „Improvisator“ og et landskap fra Syd-Inntal, malt av Frieda Kniep

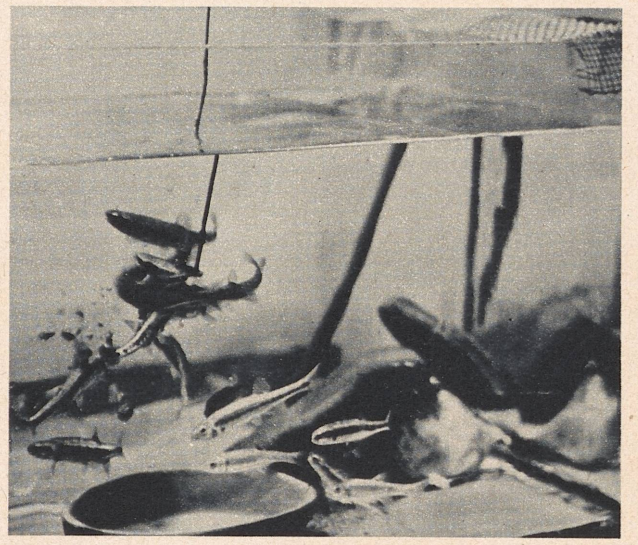

Fisk med „familielukt“

og andre gåter om dyrenes sanseorganer

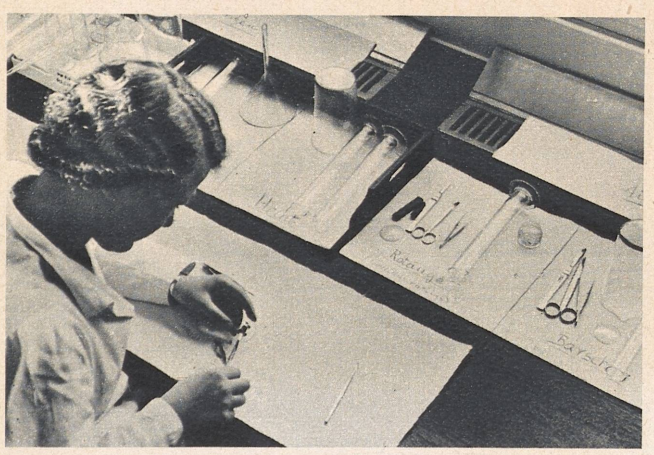
Enhver vet at mange fiskearter går i stim, men hvorfor de egentlig fører et slikt selskapelig liv, har man hittil ikke hatt kjennskap til. En tilfeldig betraktning var årsaken til at Münchener-zoologen, professor von Frisch nærmere undersøkte dette problem: en elritse, som av eksperimentelle grunner var blitt såret, blev igjen sluppet ned i sjøen til stimen sin. De andre fiskene snuste omkring dens sår, og plutselig spredtes hele stimen i vill panikk. Denne lille iakttagelse egget professor Frisch's forskningsnysgjerrighet og siden arbeidet han med dette problemet, som imidlertid viste sig å være betydningsfullt. Han kunde påvise at det i fiskenes hud blir dannet et „forskrekkelsesstoff“. Hvis man mater en stim av elritser med huden eller en hudekstrakt fra en av dens døde feller, opløser hele stimen sig i vill skrekk, mens derimot magen, muskler og andre deler av fisken blir fortært med kanibalsk grådighet. De smaker ikke dette stoffet, men lukter det. Dets biologiske betydning er her klar: En såret fisk advarer sine feller mot en fare, og ved en ledering vil alltid huden bli

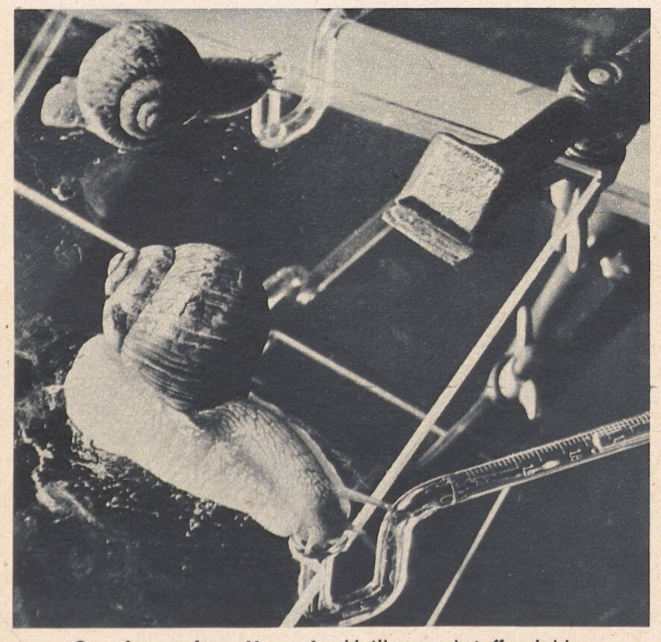

Hvad er det som holder fiskestimen sammen? For å løse dette spørsmål, dresserer professor von Frisch en liten sværm av karpelignende fisk. De blir vennet til føde, som med en galge henges i akvariet. Med god appetitt spiser fiskene sammen i stim sine måltider, men...

...i vill flukt skjuler de sig under stenene, når de blir matet med et stykke hud fra en avlivet fisk av samme art. For derved kommer de til å lukte stoffer, som skremmer dem, nemlig familielukten! Bestemte stoffer later til å holde stimen sammen, andre, som kommer fra en såret hud, skremmer den

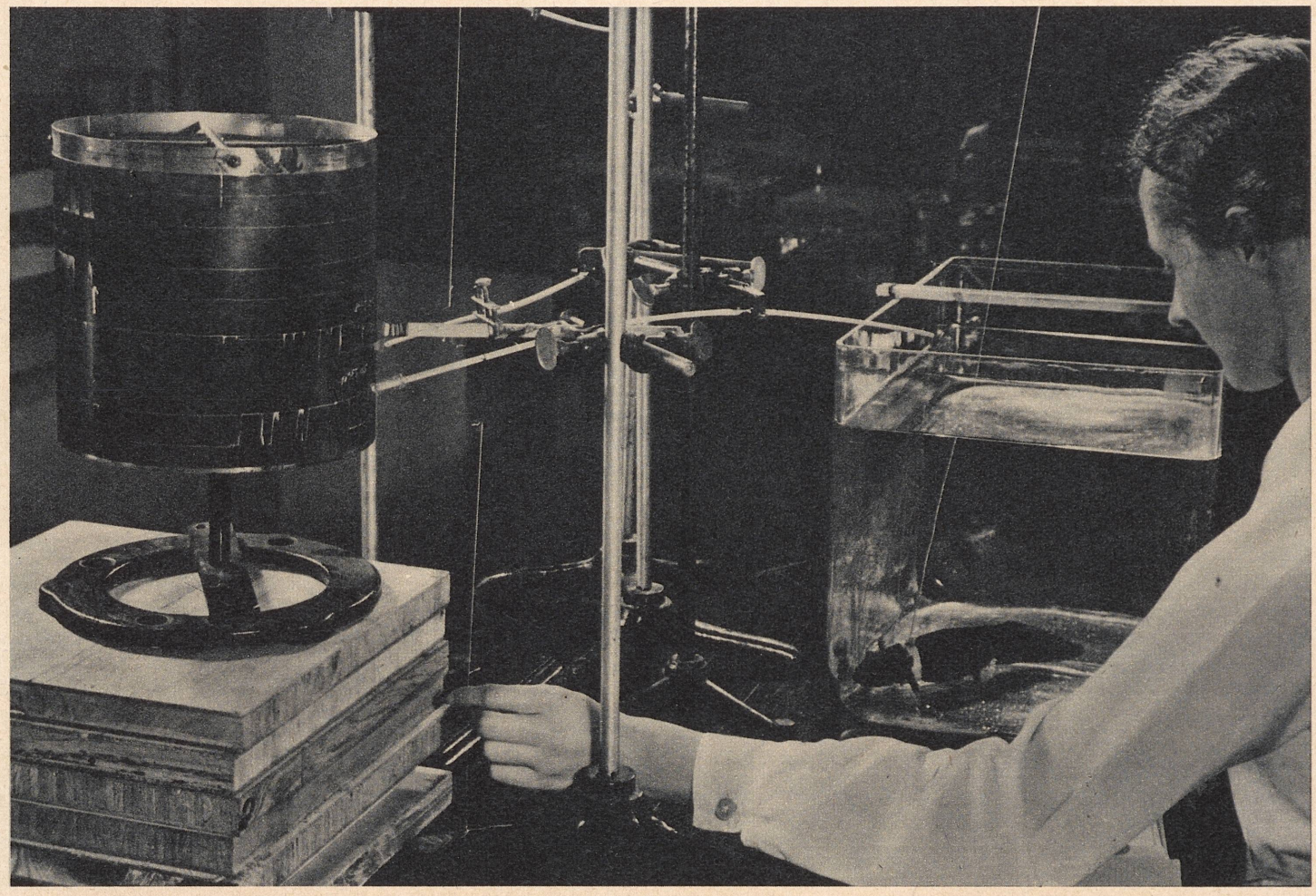
Hver fiskesort har sitt eget spisestel! Ved dette forsøk må der varetas den pinligste renslighet. Derfor står det særskilte glass og instrumenter ferdig for hver fiskesort

Snegler ved mattrauet. Hvilke smakstoffer lokker sneglene til plantene? Hvorledes kan man ødelegge deres appetitt ved bestemte smakstoffer uten derved å tilintetgjøre hageplantene og sneglene? Disse for vårt hagebruk så viktige spørsmål blir besvart ved sånne forsøk

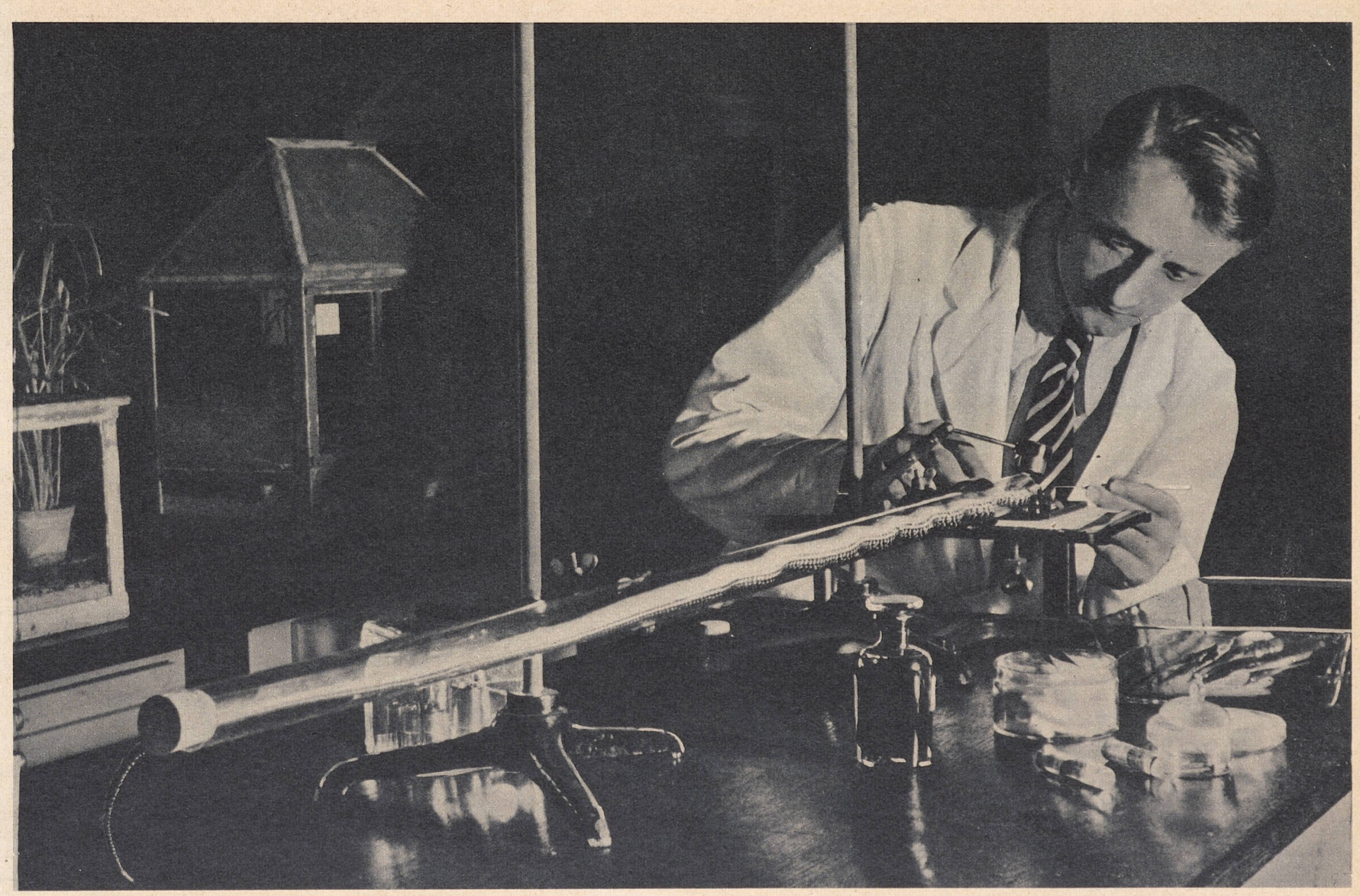
Hvorfor har flaggermusen så store ører? Man vet ennu Intet om flaggermusens mest iøinefallende organ, øret. Her blir et dyr dressert ved en ultrafin høi tone, som mennesket ikke kan høre: når således Galtonpipen lyder får det samtidig en melmakk. Når den hører tonen, vil den efter noen tids forløp søke efter mat efter pipens lyd

Hvorfor svever vannsalamanderen i vannet? Likesom løsningen av problemet om fuglenes flukt ga teknikken impulser, kan kanskje også undersøkelsen om „svevningen" i vannet trekke tekniske følger efter sig. Vannsalamanderen kan ved dette forsøk ikke gjøre noen bevegelse i vannet som unngår ens opmerksomhet. Ved hjelp av en sindrig innretning blir hver bevegelse optegnet på en trommel. Skjønt — for eksempel ved spisningen — dyrenes vekt forandres, kan vannsalamanderen stadig sveve, fordi den optar eller avgir luft. Om dette skjer i lungen eller i tarmen, er fremdeles uklart

såret: altså er det nok når forskrekkelsesstoffet befinner sig i huden. Dette forskrekkelsesstoff virker bare på en og samme fiskeart og nær beslektede, ikke på helt andre fiskearter.

Dermed var det første skritt tatt mot løsningen av spørsmålet, hvorfor fiskere går i stim. Når det finnes et forskrekkelsesstoff, hvorfor skal det da ikke også finnes et „stimstoff"? Det arbeides på løsningen av dette spørsmål. Men samtidig hermed er det ved det zoologiske institutt i München i gang tallrike andre forskningsarbeider av teoretisk og praktisk betydning. Hvorfor synes sneglene så godt om våre grønnsakeplanter? Hvorfor flyter den tunge aksolotten, en meksikansk vannsalamander, i vannet istedet for å synke til bunns? Hvordan hører flaggermusene? Hvilken innflytelse har sulten på fruktbarheten? Hvorfor spiller slangene med tungen? — Det gjelder å løse disse spørsmål. Svarene vil gi nye kunnskaper, kanskje også praktiske resultater. De vil øke vår viden, men også ærefrykten for alt levende.

Hvorfor spiller slangene med tungen? Ved det her gjengitte forsøk som blev utført i det biologiske institutt i München er dette spørsmål allerede løst. Svaret lyder: For å kunne lukte! De to ender av den spaltede tunge optar luktestoffer fra luften og fører disse til de såkalte Jacobsonske organer. Dette er væringsorganer, som alene ikke er i stand til å fornemme lukt fra luften. Slangens tunge tjener altså til mekanisk å overføre lukten til disse sanseorganer

Vunnet!

Da får De en haug med penger!

3 millioner lokker som høieste gevinst i gunstigste tilfelle. Videre gevinster på 2 millioner riksmark, 1 million Rm. og på 100 000 Rm. Alene 1/8 lodd kan skaffe Dem 100 000 Rm. kontant på bordet dersom De spiller med i verdens største og gunstigste klasselotteri.

Den som intet vover intet vinner. Og den som ikke har litt tålmodighet kan risikere å gi fra sig en formue. For hvad nytter den største gevinst på Deres lodd når De akkurat denne gangen ikke fornyet det i rett tid. Hvad kan ikke en slik gevinst bety for Dem og Deres families liv: en sikret alderdom, barnas utdannelse og opfyllelse av tallrike ønsker.

1/8 lodd koster bare 3 Rm. pr. klasse. Derfor bør De allerede idag gå til „Staatl. Lotterieeinnahme" og enten fornye Deres gamle eller kjøpe et nytt lodd. For bare på et lodd som er betalt i rett tid før trekningen kan man fordre gevist — og trekningen til første klasse av det 4de tyske statslotteri begynner den 22 oktober 1940. Til tross for krigen blir lotteriet uforandret gjennemført. Over 100 millioner venter på de lykkelige vinnere — 480 000 gevinster og 3 premier på hver 500 000 Rm. Alle gevinstene er fritatt for inntektsbeskattning.

I tilfelle av at De ikke skulde vite om noen av det tyske rikslotteriets kollektører, så får De oplysninger gjennem Deutsche Reichslotterie, Berlin W 35, Victoriastraße 29.

4. Deutsche Reichslotterie

Motetips fra Berlin:

„Signal-rødt", den nye farven for stoffer, klær, hansker, hatter og tørklær

Lærhalskjede med små fluesopp, hvis kapper har det moderne „signalrødt"

Overaltbukse-lommer: på kåper og alle vide skjørter

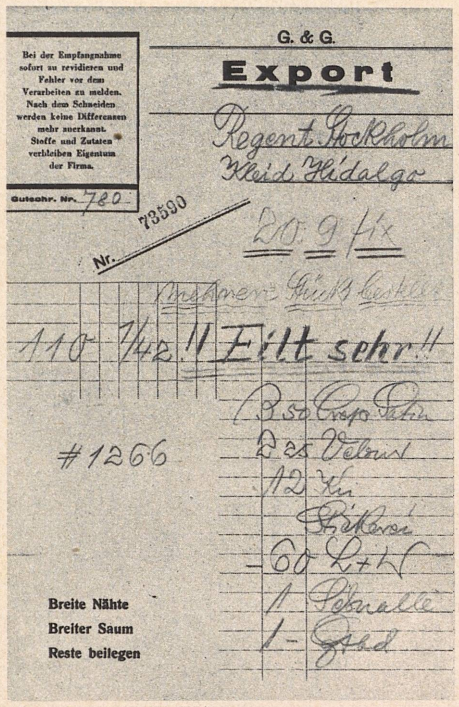
Den lille foroversittende hatten har en chingong som blir slynget for-eller bakover. Hatten som sitter bakpå hodet blir holdt på plass av en „halv turban", som knyttes oventil
Tegninger: Marietta Riederer

Ovenfor til venstre: Nytt originalt belte med store lommer av pelsverk. Ved siden av det klokkeformete skjørtet (ovenfor til høire) en ny, meget smal silhouett (i midten). Dertil en sportslig skulderveske av fløiel og possementer. Til høire: opoverbrettet hatt med mange små påklebete fjær

Slik ser noen av de siste motenyhetene fra Berlin ut. På neste side . . .

G. & G.

Export

Bei der Empfangnahme sofort zu revidieren und Fehler vor dem Verarbeiten zu melden. Nach dem Schneiden werden keine Differenzen mehr anerkannt. Stoffe und Zetteln verbleiben Eigentum der Firma.

Gutschr. Nr. 720

Nr. 73590

Regent Stockholm
Weid Hidalgo
20. 9 fix
Rhadamer Glatt Leder
110 1/42. !! Filt sehr !!
#1266
3 sa Crepe Satin
2 sa Velours
12 Yd
Ribbon
60 L+L
1 Schnalle
1 Gold

Breite Nähte
Breiter Saum
Reste beilegen

„Haster!" Eksportordren er viktigere enn alle andre opdrag: kjolen „Hidalgo" må være ferdig til forsendelse til Stockholm den 20. september

...avlegger vi et besøk der hvor

Berliner-motene blir til

Berlins modellkonfeksjon leverer så store mengder til det tyske og det internasjonale marked, at selv en berliner må bli høilig forbauset. I rikshovedstadens gatebillede er nemlig denne for den tyske eksport så viktige ervervsgren ikke særlig iøienfallende. Vel er „konfektsjonskvarteret" omkring Hausvogteiplatz velkjent, men modellkonfeksjonen behøver ikke store reklameskilt. Hvad er overhodet modellkonfeksjon? Fremfor alt

Beskjedne skilter på de enkle forretningshus i Berlins centrum røber navn som for den motekyndige er begreper med internasjonal klang. Desto mer overrasket blir man . . .

. . . i det lyse mottagelsesværelse: en hengekøie av silke overfylt med blomster, — husets egen idé — skaper „moteluft"

må man ikke uten videre forveksle den med konfeksjon, der som bekjent er massefabrikasjon av ferdige klær. Modellkonfeksjonæren er langt mer en virkelig moteskaper, med alt til faget henhørende: fantasi, kunstnerisk forståelse, og sans for kvinnepsykologi — rent bortsett fra det håndverksmessige og faglige utstyr innen moteindustrien. De modellene, han gir utkast til, som blir fremstillet i hans atelier og forevist hans kunder i motesalongen, de har en dobbelt opgave å fylle: for det første går de som originalmodeller gjennem motesalongene direkte til kunder over hele verden, for det annet bruker konfeksjonen dem som mønster og prøve, som opmuntring og forbillede for deres egne varer. Fra mange land, fra alle Rikets byer kommer innkjøpere og lar sig fremvise den nyeste „kolleksjon". Men også „kolleksjonen" begir sig på reise og fremviser tysk motekunst i utlandet med stor og stadig stigende suksess.

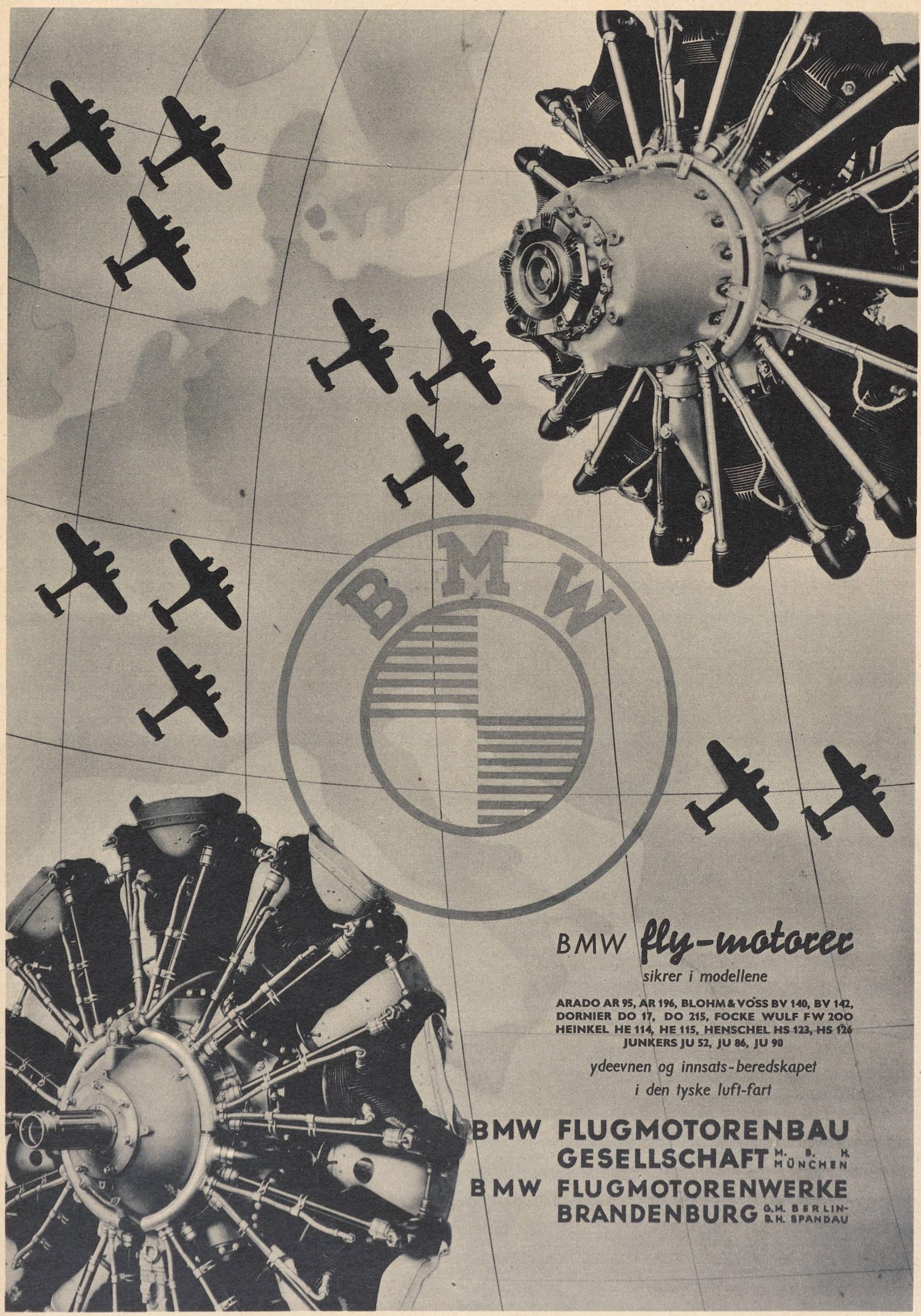
"Kolleksjonen" blir fremført. For en utvalgt krets tyske og utenlandske innkjøpere som betrakter alt med fagmessig kritiske øine, avløser mannequinene hverandre raskt. De er alle vel utdannete, og forsøker ærgjerrig å la modellenes ynde komme til sin rett. Det er salgsresultatet som er det avgjørende

Her arbeider tilskjæreren! Mål, kritt og saks ligger stadig parat — men det viktigste er utkastet av motetegneren selv. Tilskjæreren overfører den allerede helt utarbeidete skisse til virkeligheten. Først blir det laget et snittmønster av innpakningspapir, så kommer „netteldukprøven", utført av billig stoff som blir prøvet på mannequinen helt til den „sitter". Først efter den blir selve modellen skåret. Billedet nedenfor viser det lille firmamerket, som for de store kunder fra hele verden her blir sydd inn i de modeller, som er ferdige til forsendelse — firmaets stolthet

Signal nr. 12. 1. årgang, 2. September Hefte 1940 / utkommer hver 14. dag / Chefredaktor: Harald Lechenperg / Forlag og trykkning: Deutscher Verlag, Berlin SW 68, Kochst. 22/26 / All rett forbeholdes / All rights reserved / Entered as second-class matter at the Postoffice of New York N. Y. / Printed in Germany

BMW
BMW fly-motorer
sikrer i modellene
ARADO AR 95, AR 196, BLOHM & VOSS BV 140, BV 142,
DORNIER DO 17, DO 215, FOCKE WULF FW 200
HEINKEL HE 114, HE 115, HENSCHEL HS 123, HS 126
JUNKERS JU 52, JU 86, JU 90
ydeevnen og innsats-beredskapet
i den tyske luft-fart
BMW FLUGMOTORENBAU GESELLSCHAFT M. B. H. MÜNCHEN
BMW FLUGMOTORENWERKE BRANDENBURG G.M. BERLIN-B.H. SPANDAU

Slik ser det ut når en tung, tysk fly-bombe eksploderer

Eksplosjonsskyens høide gir et inntrykk av kaliberets størrelse og virkningen av bombetreffet

Foto: P. K. Schmitz